6-77

Akbaba

BEN SANA YANDIM ZÜHTÜÜÜ...
BOYUNA YANDIM ZÜHTÜ...
OY'UNA YANDIIM ZÜHTÜ!
ZEKİ
OY

C-Vitaminli portakal özü

Oralet

Bir bardak suya bir kaşık
ORALET koyarak taze
portakal suyu içebilirsiniz

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 6 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 2 Şubat 1977 — Fiatı 250 Kuruş

BİRAZ UMUT, BİRAZ IŞIK...

ÖĞRENCİ, işçi, memur, sanayici, ya da tüccar mısınız? Öğretmen, ev kadını, doktor, ya da mühendis misiniz? Yargıç ya da sanık mısınız? Marangoz, bakkal, terzi, kasap, boyacı, ya da berber misiniz?

Ne olursanız olun, insansınız. Şu satırlar size ulaşabildiğine göre gözlerinizi ve kulaklarınızı her şeye kapamış değilsiniz. Bizi umutlandıran bu.

Ülkemizin bir dar boğazdan, hem de oldukça uzun bir dar boğazdan geçmekte olduğuna kuşku yok. Değer yargılarının değişimler içinde olduğu; güvenle güvensizliğin, kardeşlikle düşmanlığın, doğrulukla namussuzluğun, ölümle yaşamın, özgürlükle tutsaklığın çok ince çizgilerle ayrıldığı bir gerçek.

Gazetelerimizi açtığımızda mutlu haberleri yalnızca İtalyan fotoromanlarında bulduğumuz; öldürülen öğrencilerden, zam haberlerinden, trafik keşmekeşinden, politikacı çirkinliklerinden, yoksulluk acılarından, yiyecek ve yakacak sıkıntısından başka çok az şey okuyabildiğimiz de gerçek.

Bir başka ülkeyle savaş durumunda değil ülkemiz. Yine de toplumumuz tarih önünde bir savaş veriyor. Bu savaşın acıları, doğum sancılarına benzetilebilir. Bu sancıların sonunda doğacak olan yavru, bir canavar eniği mi olacak, yoksa akıllı ve sağlıklı, pembe yüzlü bir bebek mi?

İşte bunu belirleyecek olan çizgileri çizme yükümlülüğü bizim; politikacıların değil.

Politikacıları yönlendiren, arkalarındaki seçmen kitleleridir. Politikacı dürüst değilse, kendisine oy verenlerin bu durumu kınamayacaklarını düşündüğü için dürüst değildir. Politikacı bencil davranıyorsa, kendine ve insanına olan güvenini yitirmeye başladığından bencil davranıyordur. Politikacı kendisi gibi düşünmeyenleri yıkıcı olmakla suçluyorsa, yapıcılık ve yıkıcılık kavramları toplumda kesin çizgilerle tanımlanmamış demektir.

Şimdi, ne olur, eleştirici bir gözle bakalım kendimize. İçinde olduğumuz panik havasından sıyrılmaya çalışarak. Soluk soluğa sürdürdüğümüz koşunun hangi yöne olduğunu kestirmek için duralım bir an. Belki arkamızdan kovalayan yoktur. Belki kendi ayak seslerimizdir duyduğumuz. Belki korkumuzu yenebilirsek, korkulacak bir şey olmadığını da göreceğiz. Kimbilir...

Dürüst davranırsak dürüst davranmayanlara kolay lokma olacağımızı düşünmekle yanılıyoruzdur belki. Belki karşımızdakiler de bizden korktukları için aynı yanılgıya düşüyorlardır. Belki herkes ilk adımı karşısındakinden bekliyordur. Belki insancıl erdemler sandığımız kadar uzakta kalmamıştır. Kimbilir...

En uzun gecelerin sonunda yine doğar güneş. Belki çoktan doğmuştur da, gözlerimizi sımsıkı yumduğumuz için gecenin sürdüğünü sanıyoruzdur. Karanlığı dağıtabilmemiz için gözlerimizi açmamız yetecek belki. Kimbilir...

Belki göründüğünce kötü değildir işler.

Belki bulutların dağılması için çok şey gerekli değildir. Bir içten gülümseme, biraz umut, biraz ışık, biraz yakınlık, biraz sıcaklık... En önemlisi, biraz yüreklilik...

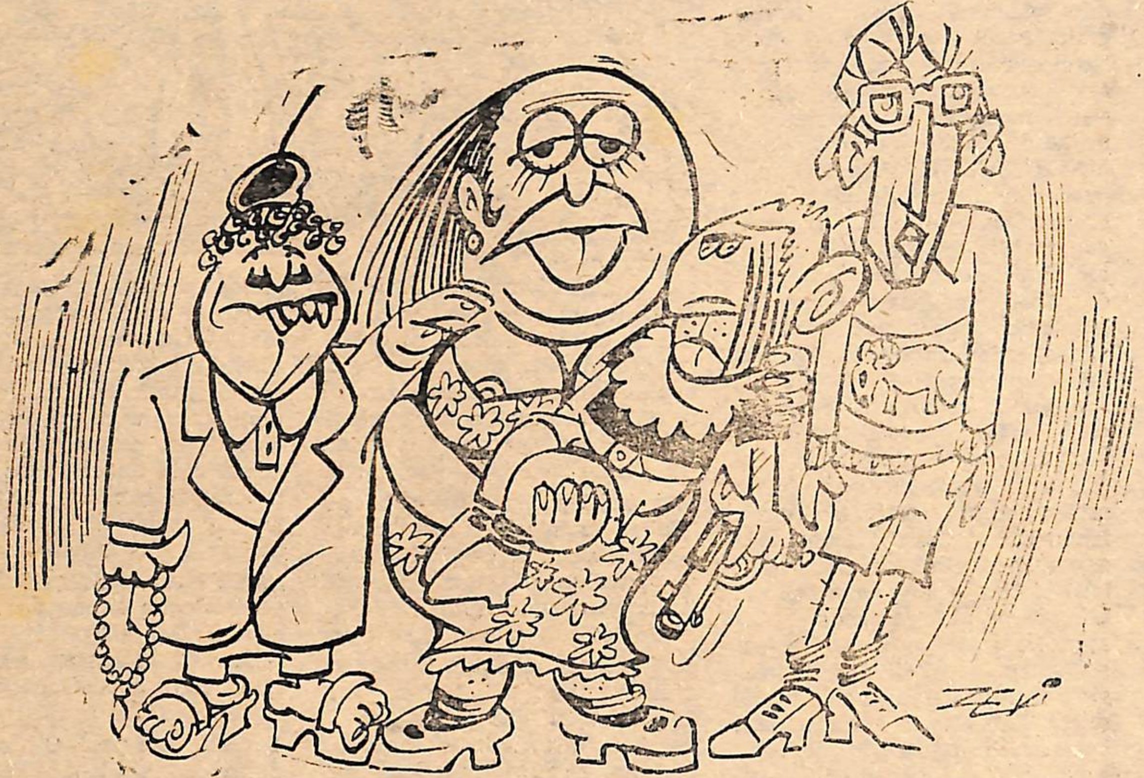
Bir de bunu deneyelim.

İşe yaramayacaksa, zaten yitirilecek hiçbir şeyimiz kalmamış demektir. Eğer yarayacaksa, çok şey kazanmış olacağız.

İki durumda da denemeye değer, öyle değil mi?.

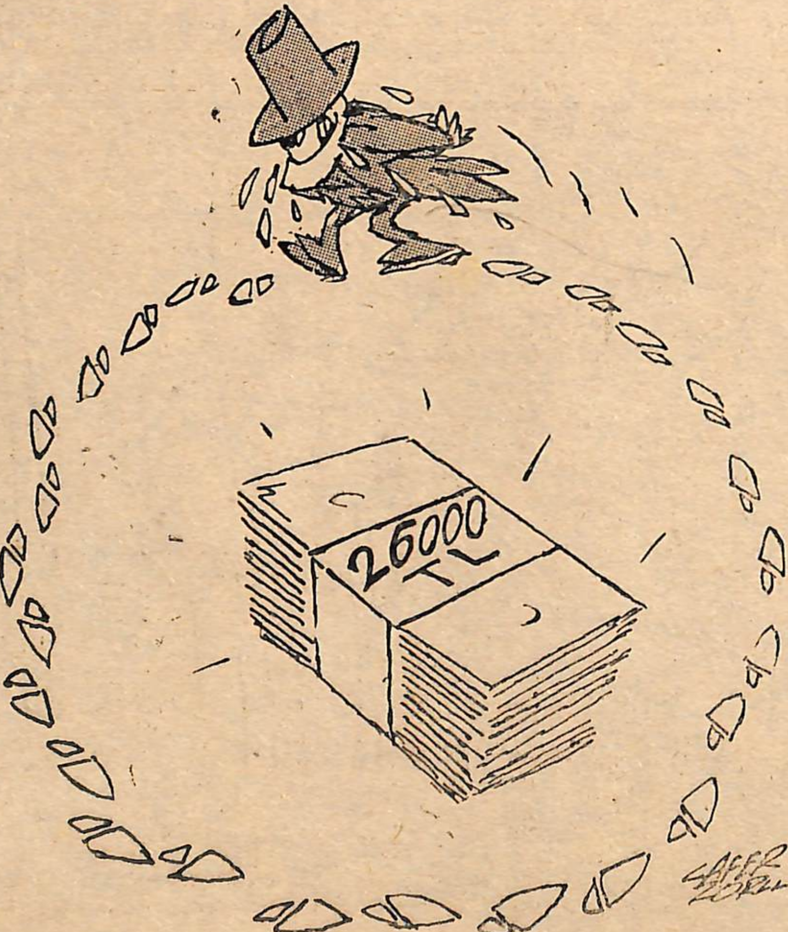
AKBABA

— Televizyondaki dizi film (SEVİMLİ AİLE) Seyirci tarafından tutulmadı —

SEVİMSİZ AİLE!...

— Parlamenterler maaş farklarını Hazineye bırakacakmış. —

HAZİNE DAİRESİ

KUTUP ÇADIRI

Muzaffer İZGÜ

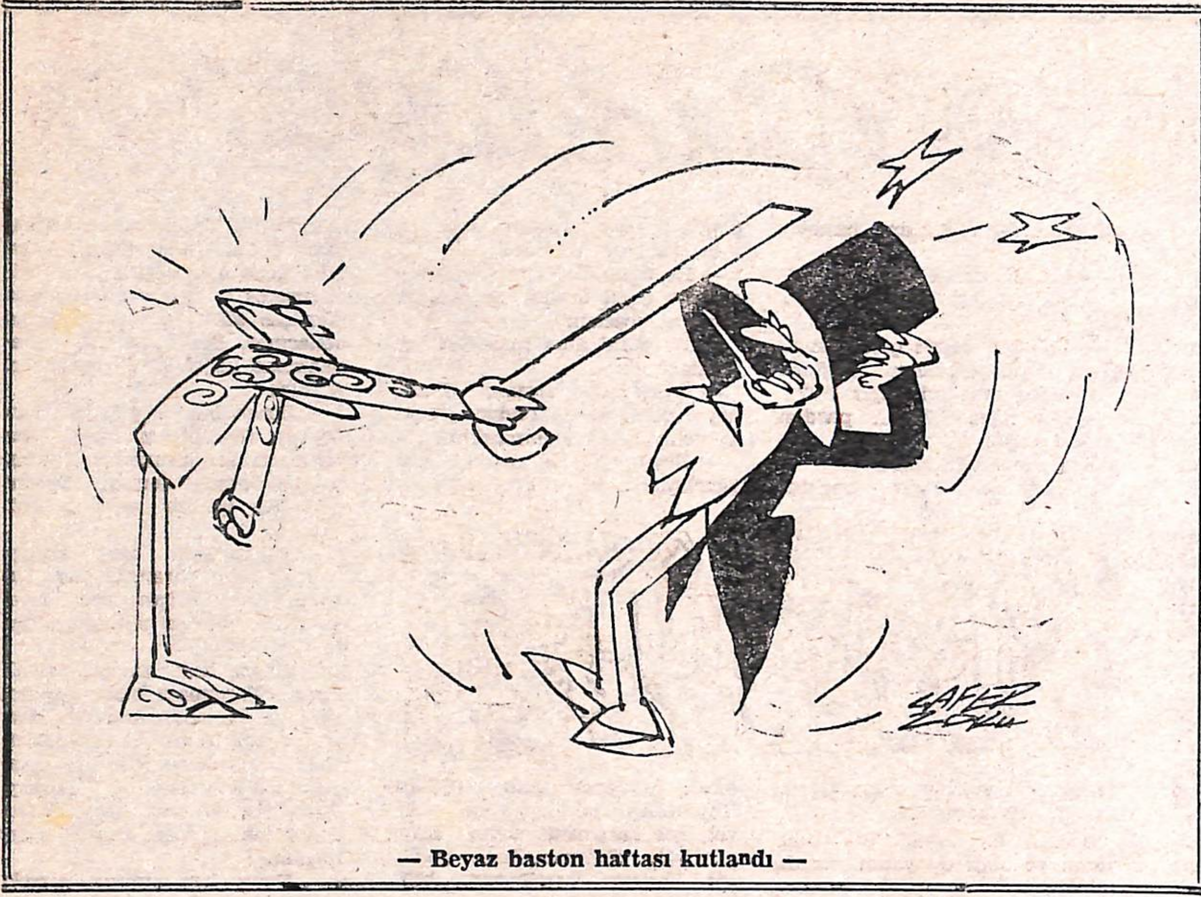

Gardaşım Reco,

AHA bak bilisen mi ki hani bakanbaşı vardır Sülüman Demirel deyiler, işte rediyoda ossun gazatalarda ossun her bi yerde ossun guddup çadiri, guddup çadiri demişdir, işte bize o gudup çadirindan vermişler. Bi deniyor ki buralarda, Sülüman Demirel yâni bakanbaşi, bu gudup çadrıından çok söz etmişdir, yâni kendi parasıynan getirtmişdir teey guddupdan. Gudup dedikleri yer, aha bilesin dünyanın damıymış. Demirel o gudup gumandarına bi mekdüp salasıymış, gönder benim gariplerime çaddır diyesiymiş. Neyise, gudup çadiri gelişleyin, sekiz on adam girişmişlerdir işe, gurmuşlardır aha böyle, dikmişlerdir çaddiri, velâkin yıkilmişdir yelinen. Başdan gurmuşlardır, demiş ya bakan başi, herbişeyi yapacağız diyerekden, çaddir mi mesele, adamlar bir olmişlardır, yine gurmuşlardır. Allah seni inandıra, gene yıkilmişdir... Onlar gurar, çaddir yıkilir, onlar gurar çaddir yıkilir. Vardır bu işte bir pohluk, niye yıkilir ki bu çadır. Ahacık onca insan bilemedi, bizim Kel İbo'yu bilin, o bildi... Dedi, hani bunun ortasının direği? Yok midir bunun direği? Bi gızdılar ki Kel İbo'ya, hökümat işine garışır deyi. Bubam gardaşım, bu Kel İbo'ya laf diynetmek mesele, demiş ki gardaşım hökümat, bu gudup çaddiri direksiz durur, eee hökümat direksiz durur deyişkin, bu direksiz durur. Hökümatın gararına kim karşı gelebilir? Heç kimse. Buranın onbaşısı bilem garşı gelemez. Çaddiri guranların başi, dedi, oradan adam gelsin. Dört adam goşduk, dedi, bu çaddir direksiz duracak, emir böyledir. Direk gomak yassakdir, dikilsin buraya dört gişi... Dikildik gardaşım... Dikil dikil ama, negadar dikil, çaddircilerin başi dedi ki, işi nöbete goyarsınız, dördünüz çaddiri dutar digerleriniz oturur. Aha onun dedigi gibi yapmışıkdır amma, çaddirin içi bi soğik bi soğik deme getsin. Bebeler doniy, analar çığrışi... Ula bb ne haldır, ağnatmişlardır bize guddup denen yer çok soğikdir, orada ısıdan çaddir burda niye ısıtmaz? Getdik, çaddiri guranların başganini bulduk, dedik gardaşım begim hal böyle böyledir... Adam gaşlarini çatdi, gözünü oynatdi, tuttu çaddirin yanina geldi. Dedik gardaşım begim, aha çağalar analar doniyk, içerisi buz kibidir... Çaddirci başi, çaddirin içine girdi, dışına çıkdi, içine girdi, dışina çıkdi, gafasini gaşidi, bıyığını oynatdi, sonunda, bu çaddirler guddup çadiri, deyin ki burası nire, dedi, biz de Van'dır, dedik... İşte onun için ısıtmaz deid, bu çaddirin ısıtması için guduplara getmeniz ilâzım. Bu çaddirlar ancak gutuplarda ısıdir... Ne diyecen gardaşım, çaddirci başi böyle dedikden sona, biz ne yapabilirik ki... Dördümüz dikeliyok, dutuyok çadırın tepesinden, dördü yoruldu mu gelsin dört denesi daha. Şindi sen zannediyon ki, ahacık bi guddup çaddiri verilmiştir bir hanaya... Aha gülem ben sana, şindik bizim guddup çaddiri var ya, biz onun içinde on dört hanayık... Deli Reşo bir, Gıymık Kefo iki, Düdük Hazo üç, Sümüklünün Hedi dört, Onbaşinin Mırmır beş, Düzgafa Kerho altı, Tosba Memo yedi, Guyruk Seydo sekiz, İlisip Koko dokuz, Mercimek Neco on, Gıllı Ali on bir, Dul Fidan'ın Bahri on iki, Mardinli on üç, Çerçi Apo on dört... Varız çaddirda hepimiz tastamam yüz on dört gişi... Şindik biliyon mu, uffak çaddirlardan da veriyorlar amma, battaniya olmadığı içun, heç bi kimse bu bakan başinin guddup çadirindan dışarı çıkmak istemiy. Niden dersen ha bu yüz on dört gişi, gece gündüz sokuluyok goyuon goyuna birbirimizi ısıtmıya çalışıyok. Yüz on dört canın nefesi, gene de ısıtmiy guddup çadirini. Gecelri bağıryok. «Sokulun ha sokulun birbirinize»... Çağalarin kimi bu sokulurekne altta galiy, bangiri, aha anacım gulum çıkdiii deyi. Söylemesi ayyip, gece su dökesin geldi degil mi, yassak, yatarkene edeydin, amanin ben çok daraldım, şöyle dışarı çıkıp bi hava alayım değil mi, yassak, yatmadan önce hava alaydın. Hani bil ki, kaynaşmış bi kitleyik gardaşım, sımsıkı et ete ...İki gün önce gece Onbaşinin Mırmırın babasi yaşli, sıkışmış, su dökecek herif, sen sağol üç dört dene çağanın başini yedi, kiminin garnina basdi, kiminin gözinin ortasına. Bi gelinin de memesine basmiş, en çok o gelin çıngirdi. Yimek meselsi dersen gardaşım, çok bi kötü. Gapanın elinde galıyor. Gapan, hemen ağzina atıyor, nolur nolmaz elinden kapar gaçarlar deyi. Derler ki, ecnebiyye bize yiyecek göndermiş, yok gardaşım, daha bizim elimize geçmedi. Bize bol bol ekmek dağıtıp, bol bol yiyin diyorlar. Biz de bol bol ekmek yiyok. Geçenlerde gonserve mi ne derler, ondan vermişlerdir bize hana başi bir guti... Çok kötü oldi, biz kutuları açalım dirkene, zelzelede virmediğimiz telefatı virdik, Gıymık Kefo'nun oğlinin gözi çıkdi, Düdük Hazo'nun gendisinin burni gırıldi. Benim elimdeki guti da açarkene gaçdi, Düzgafa Kerho'nun düz gafasina yapişdi, Düzgafanin gafasinda gonserve gadar şişlik oldi. Sonunda açdik gonserveleri, sürdk ekmeklerimizin üsdüne yidik, dadi bi hoş, koisi bi hoş, dedik zahir ecnebiyyenin peyniri bele olir... Çok geçmedi hepimiz bi amel, bi amel, bu gış kıyamette çali da yok k idutasin, artık döküldük orayı burıya, ha babam çatla, de babam çatla, ne gurilti geçiy, ne de sanci... Sağlıkçi yetişti, bakti, sonunda gonserve gutisini böyyüklere götürdi, meğerkim bize yanlış vermişler, yidiğimiz peynir değil saç gremiymiş, bunları dağıtan kâtip gâvurca bilmediğinden böyle etmiş... Şimdi guddup çaddiri böyle gardaşım Reco, ilkin ölenden galandan kimsenin aklına heçbişe gelmiyordi, amma zaman geçince, insanın aklına herbişey geliy, cani yedek isdiy, içmek isdiy, herbişe isdiy. En zoru da o şey oliyi, desem ki sana heç bişe olmiyi, inan ki olmiyi. Yüz on dört gişşinin arasinda nasıl yaparsın ki, nasıl edersin ki gardaşım. Tıslasan duyuliy... Hadi bu da bir yana, o hökümatın emriynen direk yerine, direk gibi duran dört nöbetçinin gözü önünde, ahacık ardını accık oynadıversen, dördü birden bangiri, «Hop hop hop». Hadi diyelim ötteki çadıra çıksan, bi bişey uğruna, bi gecenin içinde donan ölün, getdi Niyazi bilmem ne urguna dirler. Velhasıl bu

Yazılı

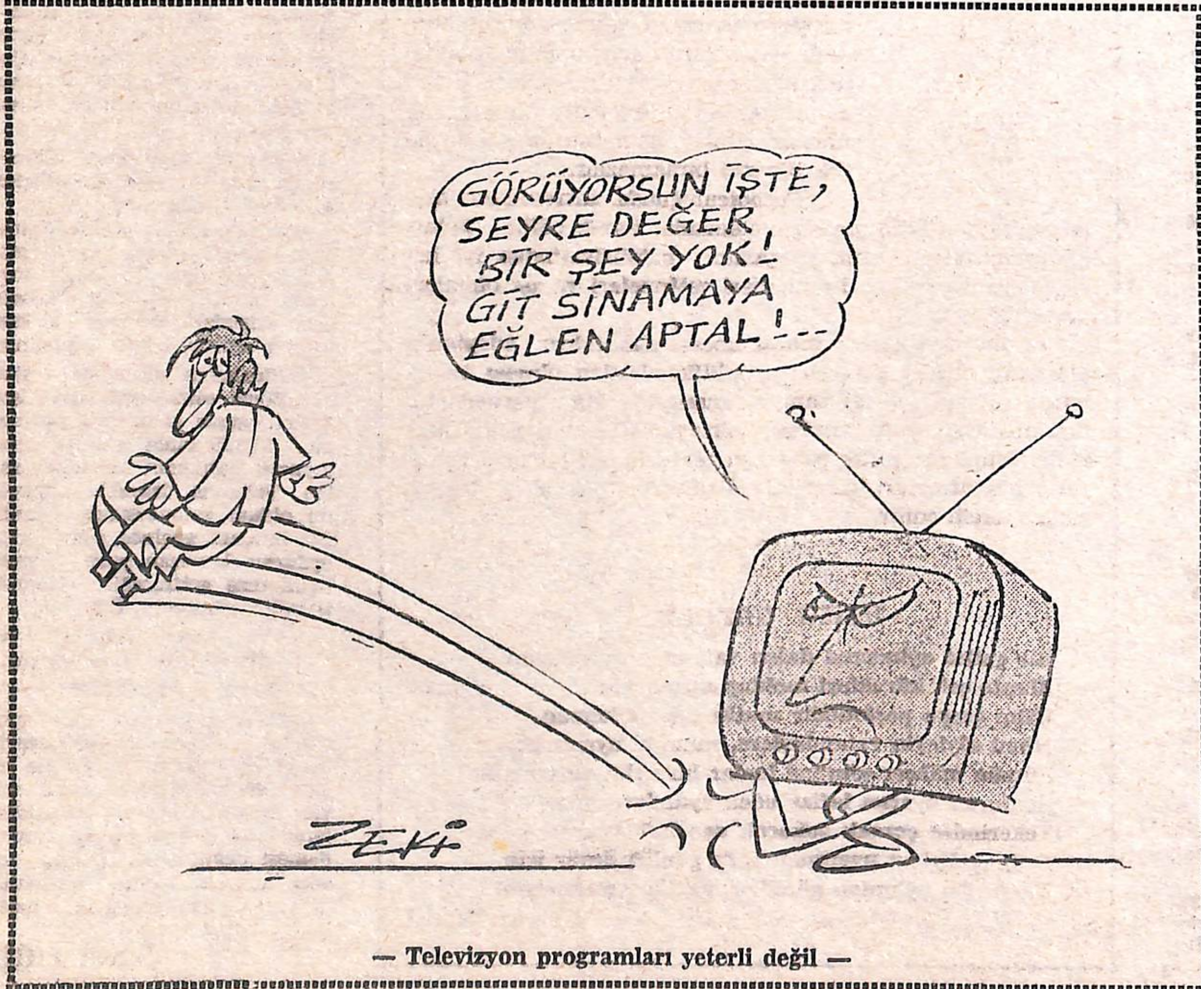

— Beyaz baston haftası kutlandı —

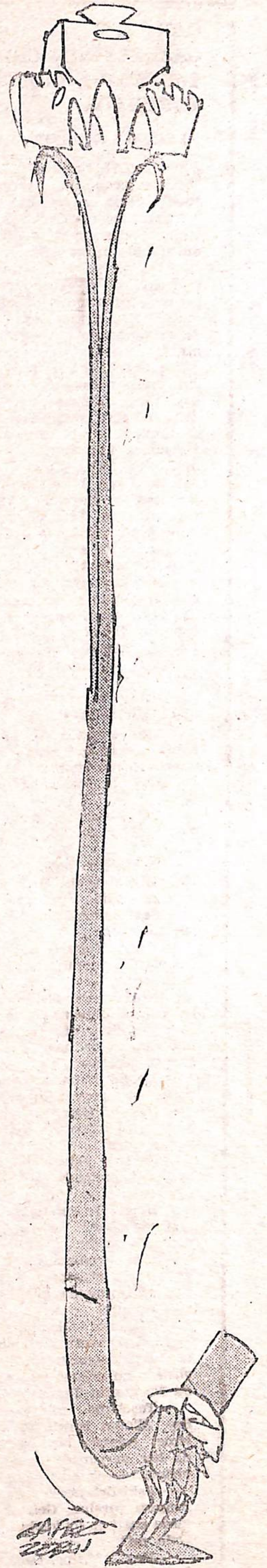
guddup çaddirlari bizim anamizi ağlatdi. O güni Mercimek Neco'nun yüzünden gece yarisi çadir yıkıldı. Nözetçileri değil, Mer cimek Neco'yu mercimek mercimek bölesimiz geldi. Sen dut garıyla oynaşiyim de, nöbetçiler de onları gözlerler mi, unudurlar mı çaddir duttuklarini, aha heyecana gelip bir bırakırlar, çaddir üstümüzde. Çağa, garı, gıs perişan olduk o gece bir Mercimeğin bilmem nesi uğruna... Garar aldık, şindik Mercimeğin garisi çaddirin bu başında yatıyor, Mercimek aha öbür başında. Şidi sen diyeceksin ki, okurum gazatalarda, dinlerim radyolarda, bu yana çok yardım gelmektedir. Belki öyledir gardaşım amma, biz heç görmüyok. Gamyonlar mamyonlar bu yana geçince gayboluyorlarmış. Şindilik bakanbaşi Süliman Demirel'in gendi parasıylan getirmiş oldugi guddup çadirlarimiz var... Zaten buraya biri gelse de, açız desek, guddup çadiriniz var ya, diyorlar. Üşüyok, perişanık desek, guddup çadirlariniz var ya, diyorlar. Eh gardaşım, guddup çadiri değil, mübarek dersin, ahçısı, uşagi, ve dahi gapisinda özel şofförü hazır löküs apartuman dairesi...

Selâm...

Muzaffer İZGÜ

— Televizyon programları yeterli değil —

«Yüksek Tahsil»!

Ciddiyet

CİDDİYET GAZETESİNİN CİDDİ YARIŞMASI - LİDERLER YARIŞIYOR

EVET Mİ — HAYIR MI?

SEVGİLİ konuklar, sayın yarışmacılar, saygıdeğer izleyiciler, yarışma programımıza hoş geldiniz. Önce oyunun, yarışmanın kurallarını duyuralım sizlere. Ben birazdan buraya gelecek sayın yarışmacıya ne sorarsam sorayım, sayın yarışmacı asla «Evet» ya da «Hayır» demeyecek. Eğer derse yarışmayı kaybeder, elenir.

Gördüğünüz gibi yarışmamızın, oyunumuzun kuralları çok basit. Biraz dikkat eden yarışmayı kazanır, rakiplerini geride bırakır. Şimdi kura sonucu yarışmaya hak kazanan yarışmacıların ilkini davet ediyorum sahneye. Eveett... Huzurlarınızda Süleyman Temizel. Buyrun sayın Temizel. Yarışma kurallarını duydunuz. Soracak olduğunuz bir soru var mı bize?

— Hayır, yok.

— Birazdan yarışma başlayacak. O zaman sakın evet, hayır demeyin bize. Evett... Yarışma başlıyor. İlk soruyu soruyorum. Lütfen dikkatli olun. Koalisyon ortaklarından memnun musunuz?

— Ha... ev... şey... memnunum! Memnunum!

— Ama aranızda sık sık tartışma, münakaşa çıktığı söyleniyor. Ne dersiniz?

— Ev... ee... olur böyle vakalar!

— Vatandaşlar pahalılıktan yakınıyorlar. Bu konuda ne dersiniz?

— Pahalılığın sebebi Ecevittir. Ce Ha pe'dir. Biz iktidarı öyle devraldık.

— Peki bunda sizin hiç mi suçunuz yok?

— Haa... Yoktur. Bütün suç solcularda, anarşiyi teşvik eden Ecevittedir.

— Niye anarşi hep sizin zamanınızda oluyor, çıkıyor?

— Anarşiyi biz çıkarmadık. Muhalefette kalınca kıskanıyor, Ecevit çıkarıyor.

— Temel atmada sayın Erbakan sizi geçmiş diyorlar.

— Hay... Yalan. Biz iktidara bile temel attık. Kaç yıldır başa geçiyoruz.

— Devlet Güvenlik Mahkemeleri konusunda işi ağırdan almışsınız...

— Hayı.. Bu kanunun çıkmamasında Ecevit ve Ce ha Pe parmağı vardır.

— Her konuşmanızda Ecevit'ten söz ettiğinize göre onu çok seviyorsunuz galiba?

— Hayırrr!

— Maalesef elendiniz sayın Temizel. Evveett... Şimdi ikinci yarışmacımızı çağırıyorum yüksek huzurlarınıza. Karşınızda Necmettin Temelatan!

— Teşekkür ederim sipiker bey. Allahın izniyle ve milli selamet ruhuyle bu yarışmadan da her yarışmada olduğu gibi birinci olarak çıkacağım.

— Peki öyleyse hemen ilk sorumuzu soralım. Gelecek seçimlerde partiniz oy kaybedecekmiş. Öyle mi?

— Hay... Aksine. Daha da güçleneceğiz. İkinci hatta birinci parti durumuna geleceğiz. İktidara temel atıp yerleşeceğiz ve bir daha da koltuktan inmeyeceğiz.

— Hayali olarak mı?

— Ne hayali? Gerçek, hakikat!

— İyi ama hayali çok sevdiğiniz, hayali temeller attığınız söyleniyor evet mi hayır mı?

— Ben yeğen Yahya... pardon Hayali küçük Ali miyim ki hayali şeylerle uğraşacak?...

— Partinize niçin anahtar sembolünü seçtiniz, anahtarda var mı bir keramet?

— Ev... Var tabii... Bu dünyanın ve öbür dünyanın anahtarı bizdedir, maddi ve manevi kalkınmanın anahtarı bizim elimizdedir. İlerlemenin, uygarlığın kilidi bizim anahtarla açılır. Koalisyonun, sandığın, seçimin anahtarı bendedur!

— Sizin anahtarınız her kapıyı açan maymuncuk gibi desenize. Bu anahtarla gelecek seçimde iktidar kapısını açacağınıza inanıyor musunuz?

— Evet, tabii. Yalnız gelecek seçimin değil bütün seçimlerin kapısını açacağız.

— İyi güzel ama maalesef elendiniz.

— Öyle mi? Tuuhh! Fazla heyecanlandım da ondan, yoksa kolay kolay elenmezdim.

— Neyse, geçmiş olsun, sizi uğurlayalım ve mikrofona koalisyon ortağınız sayın Turhan Kayserilioğlu'nu çağıralım. Evet, işte karşınızda sayın Kayserilioğlu. Buyrun, hoş geldiniz. Yarışma kurallarını biliyorsunuz, soracak bir sorunuz yok. Kayserili zekânızla her yarışmadan olduğu gibi bu yarışmadan da galip ayrılacağınıza eminsiniz... İyi ama niye hep başınızı sallayıp da hiç konuşmuyorsunuz?

— Eee, ne yapayım sayın sunucu? Evet desem eleneceğim, hayır desem yalan olacak, üstelik gene eleneceğim. En iyisi susmak ve baş sallamak. Söz gümüşse sükut altındır demiş atalarımız. Ben atalarına, geleneklerine bağlı bir kişiyimdir. Atatürk...

— Bence işinize geldiği için böyle davranıyorsunuz. Ama böyle susup durursanız yarışmamız devam edemez. Devam etse bile iyi bir yarışma olmaz bu.

— Susuyorsam beni konuşturmak sizin göreviniz bay sunucu. Hem biliyorsunuz, gayeye giden her yol meşrudur, öyle değil mi?

— Hayır, her zaman değil. Şeyy... Yarışmacı ben değilim, sizsiniz. Farkında olmadan beni tongaya bastırıp hayır dedirttiniz... Bravo doğrusu, bu yarışmanın sunucusu siz olmalıydınız. Ne dersiniz, size sunuculuk teklifi gelse kabul eder miydiniz?

— Hayır, ben sunucu olmaktansa sunuculara sufle etmekten hoşlanırım.

— Benim sufleye ihtiyacım yok sayın Kayserilioğlu. İlginize teşekkür ederim. Ama maalesef elenmiş oldunuz böylece, soruma hayır demekle. Güle güle!..

— Hoşça kalın bay sunucu. Ben başka sunucuları kastetmiştim, sizi değil. Bu yarışmayı önemsemedim, önemseseydim kazanırdım, ben devlet yönetme yarışçısıyım aslında.

— Doğru, haklısınız. Hemen her koalisyonda yer aldığınıza göre... Şey, neyse şimdi milli cephenin son yarışmacısıyla yarışacağız. Buyrun sayın Alpaslan Çatıkkaş. Belki size garip gelecek ama ilk sorum şu: «Çatılmış kaşlarınla kime düşman gibisin» şarkısını sever misiniz acaba?

— Hayırrr, alay mı ediyorsunuz benimle siz? Ne biçim soru bu? Olmaz böyle şey!..

— Sinirlenmeyin sayın Çatıkkaş. Duruşunuzdan, soyadınızdan esinlendim de ondan sordum. Biraz toleranslı olmalı değil misiniz? Öfkeyle kalkan zararla oturur, bakın elendiniz.

— Elenirsem eleneyim, size ne? Böyle esinli uydurma konuşma yapan sizin gibi bir sunu... Takdimcinin yaptığı yarışmaya katılmam kabahat zaten. Tolerans demekle garplı mı oldum sanıyorsunuz yani? Biz iktidara geçince sizin gibi uyduma konuşan garp züppelerini dize getireceğiz. Hepinizi millileştireceğiz. Ülkümüz...

— Evet, sevgili konuklar, yarışmamız böylece sona eriyor.

— Konuk değil misafir!

— Gelecek yarışmamızda muhalefet liderlerini getireceğiz karşınıza. Bakalım onlara da «evet», «hayır» dedirtebilecek miyiz? Ama asıl önemli olan liderlerin bize «evet» ya da «hayır» demesi değil halkın onlara «evet», «hayır» demesi. Bir dahaki yarışmada buluşmak üzere hoşça kalın!

Erhan TIĞLI

DANSÖZLÜK OKULU İÇİN TALEBE ARANIYOR

Yeni açılan dansöz okulumuz için kondüsyon hocaları aranmaktadır. Taliplerin futbolu bırakmış ve futbol oynarken çok çalım yapmış, bütün müdafa elemanlarını kıvırıp da gol atamamış kişilerden olması gereklidir. Golcü elemanlar sakın baş vurmasınlar, alınmazlar, çünkü okulumuzda gol atmadık öğrenci bırakmazlar...

Futbolculuğunda antremanını barlarda, pavyonlarda yapmış elemanlar tercih edilir. Yalnız devam ettikleri barın, pavyonun müdüriyetinden iyi hal kâğıdı ve ikâmetgâh ilmühaberi getirmeleri ve aşı olmaları gerekmektedir.

Okulumuza ayrıca moral hocası alınacaktır. Adaylarda aranacak birinci şart eski politikacılardan olması ve iyi nutuk çekmesi, attığı zaman mangalda kül, perdede tül bırakmaması, vatan, millet, sakarya laflarını iyi söylemesidir. Taliplerin nutuk çekerken çektirdikleri bir adet fotoğrafla başvurmaları yeterlidir. Kulisçiler, çok parti değiştirenler tercih edilir.

●

UYKU GAZELİ

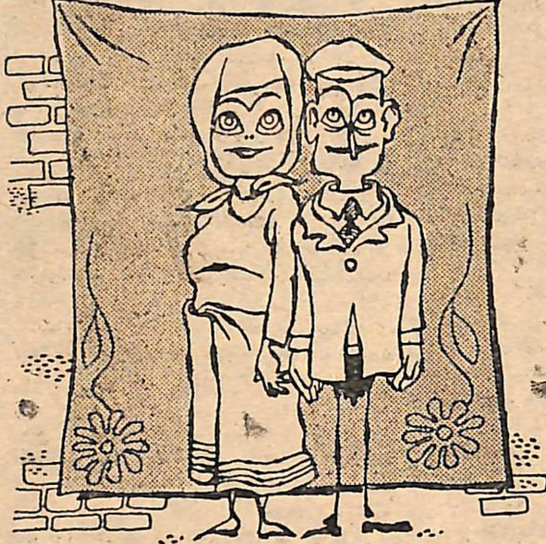
Bir gaflet uykusuna dalan vatandaş uyanmasın
Aheste çek kürekleri mehtap uyanmasın
Çalıp çarpa peşindedir mutlu azınlık heman
Ninni söyleyin vatandaşlara, sakın ki uyanmasın
Sürsün mahşer gününe kadar bu uyku ve horultu
Susturun uyarıcı laflar eden aydınları aman
Tekerimize çomak sokacak can bulunmasın
Değmez Erhan uyanmamız üç günlük ömür için
Varsın bu uykudan gönüller, kafalar uyanmasın!...

Erhan TIĞLI

BİR HİÇAYEMİZ VAR

NİYAZİ YOLTAŞ

BİLİYORSUNUZ SEVGİLİ OKUYUCULAR, KARADENİZLİLERİN FIKRALARI ÇOK ÜNLÜ VE KARADENİZ HALKI, SANKİ BİRER ESPRİ KÜPÜ... TÜRKÜLERİ, KONUŞMALARI, OYUN VE DAVRANIŞLARINDA MİZAH ATEŞİNİ YAKACAK ESPRİ KIVILCIMLARI PARILDAMAKTA... İŞTE BU HAFTA SİZLERE RESİMLİ BİR KARADENİZLİ HİKÂYESİ SUNUYORUZ!

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

MÜZEDEKİ GÜNLER (II)

YOZYÜREK, müze girişinde bilet kesiciliğine kararlı başladı. Gişedeki yanılgısını burada da yinelemek istemiyordu.

«Kurallara uymak gerekir,» demişlerdi ona. «Gişede topladığın bilet paralarını cebine indirmeye kalkman kötü bir davranıştı. İlk kötü davranışın olduğu için —adamımız bu sözlere gülmemek için güç tutmuştu kendini— bağışladık. Şimdi gözünü aç. Biletsiz kim seyi sokmayacaksın içeri. Fotoğraf makineleriyle gelenler, makineleri için de bilet alacaklar. Yoksa makinelerini kapıya bıraktırtacaksın.»

«Tamam,» dedi Yozyürek. «Bu iş tam bana göre.»

Gerçekte bu iş Yozyürek'e göre falan değildi. İnsanlığın bilinen on bin yıllık tarihinde varolmuş hiçbir iş Yozyürek'e göre değildi. Çalışmak yorucu bir eylemdi ve Yozyürek çalışmaktan kaçınabilmek için sırtında taş taşımaya bile razı olurdu.

Önceden belirttiğimiz gibi, zorlu geçiyordu kış. Yozyürek müzedeki işi bu yüzden üstlenmek zorunda kalmıştı. Tembellik istediği kadar tatlı bir duygu olsun, insan boş mideyle bunun tadını alamaz. Boş mideyle tadı alınabilecek tek şey, yemek yemektir.

Yozyürek bahara dek sürdürebilmeliydi yaşamını, ötesi vızgelirdi. Hele bir bahar olsun, kırlar yeşersin, çiçekler açsın, ağaçlarda kuşlar şakımaya başlasındı; o da bülbül kesilmesini bilirdi elbet.

Müze, adamımızın gördüğü kadarıyla, çok işlek bir yer değildi. Öğlen paydosunda, «Neden daha çok insan müzeye gelmez?» diye sordu gişede çalışan adama. «Oysa öğrenecekleri, görmekten hoşlanacakları bir yığın şey var burada. Tiyatrodan ucuz, maçtan daha akıllıca, televizyondan daha az sinir bozucu. Belki gazeteler gibi ev mev dağıtmıyoruz ama, yine de...»

«Sana neden daha çok kişinin müzeleri gezmediğini bir küçük öyküyle anlatayım,» dedi yaşlı adam. «Eski Mısır firavunlarından biri, kırk yaşına geldiğinde, ölünce kendisine mezar olacak piramidi yaptırmaya başlamış. İkibin köle, dört yıl çalışarak yapıtı tamamlamışlar. İş bittiğinde firavun, tahtırevanına binip gelmiş. Şöyle bir aşağıdan yukarı bakmış bu görkemli anıta. Bir de kenarda dizili duran kölelerine bakmış ki, hiçbiri oralı değil. Ulan, demiş, bu sizin kendi yapıtınız. İnsanın becerilerinin ne büyük olabileceğinin bir kanıtı. Neden daha çok ilgi göstermiyor, neden beğeniyle bakmıyorsunuz yaptığınız şeye? Kırbaçlar şaklamış... Konuşun bre köpoğluları! Kölelerden cüretli biri çıkmış ortaya. Evet, demiş. Bu piramit insanların neler becerdiğini kanıtlıyor kanıtlamasına. Ama kimin kimi becerdiğini pek iyi dile getirmiyor.»

«Bunun bizim konumuzla ne ilgisi var?» diye sordu, kafası karışan Yozyürek.

«Düşünürsen belki bir ilgi kurarsın. İlgisi yoksa bile, güzel bir öykü. Aklıma gelmişken anlatayım dedim.»

«Aklına gelmişken mi? Eğer bunu şimdi burada uydurmadıysan ben eşek gibi anırırım.»

«Anır,» dedi yaşlı adam, gişeye dönerken. «Belki müzenin çekiciliği artar o zaman.»

Yozyürek geçti turnikenin başına. Soğuktan ellerini ovuşturup avuçlarına hohlayarak üç-beş kişinin biletlerini kesti. Bir süre boş bekledi. Sonra birden açılıverdi işler.

Müze düşkünleri selinin ilki, elini böğrüne bastırmış bir adamdı. Soluk yüzü, iki günlük sakal yüzünden büsbütün korkunçlaşmıştı. Gözünü dönüp arkasına bakarak, güçsüz adımlarla yaklaştı.

«Dur,» dedi Yozyürek. «Nerede biletin?»

«Bırak bileti, ayağını öpeyim,» dedi adam. «Herif peşimde.»

«Hangi herif?»

«O herif işte.»

«Bu numarayı çok duydum,» dedi Yozyürek. İlk kez duyuyordu gerçekte ama, bu konudaki bilgisizliğini ortaya koyacak değildi ya. «Git, herkes gibi bilet al. Seni açıkgöz seni!»

Korkuyla çevresine bakındı adam. Yozyürek'i kandıramayacağını anlayınca gişeye gidip bir bilet aldı. Ayaklarını sürüyerek döndü, geldi. Bileti Yozyürek'e uzatırken paltosunun önü açıldı.

«Sen yaralısın galiba arkadaş. Başına bir şey mi geldi?»

«Küçük bir sıyrık,» dedi adam, acıyla yüzünü buruşturarak. «Patates soyarken oldu.» Çabucak paltosunu kapayıp kanlı ceketini gizledi.

Yozyürek adamın biletini kesti. «Tentürdiyot falan sürseydin,» diye uyardı. «Böyle şeyler savsaklamaya gelmez. Mikrop kapabilir.»

«Sürecektim,» dedi adam, turnikeden geçerken. «Ama dalağımı yakacağını düşünüp vazgeçtim.»

Birkaç adım attıktan sonra ellerinin üstüne düştü. Ardında kan izleri bırakarak heykel bölümüne doğru emekledi.

Başını iki yana salladı Yozyürek. «Garip adam doğrusu,» diye düşündü. «Yine de müzeleri gezmesi övgüye değer.»

İkinci adam; iki metre boyunda, bir metre eninde, pala bıyıklı, kanlı gözlü bir doğal yıkımdı. Bir eli ceketinin cebinde, yeri sarsarak geldi.

«Biletiniz lütfen,» dedi Yozyürek, adamın saygın görünüşünün kendisinde yarattığı şaşılacak bir incelikle.

Yürüyen dağ, elini ceketinin cebinden çıkardı. Koskoca bir tabancayı Yozyürek'in burnuna dayadı. «Paso,» dedi.

«Öyle mi efendim?» diye sordu Yozyürek. «Geçiniz. Müzemize onur getirdiniz.»

«Buradan geçti mi o herif?»

«Hangi herif?»

«Otobüste ayağıma basıp özür bile dilemeyen o kaba soğan.» Yozyürek'in anlamadan baktığını görünce ,cebinden bir mermi çıkardı. «Dalağında buna benzer bir şey taşıyor.»

«Ha, o adam mı? Geçti elbet.» Ziyaretçilere yardım etmenin her müze görevlisine düştüğünü unutmayıp ekledi. «Heykeller yönünde gitti. Çok uzaklaşmış olamaz, çünkü hızlı yürümüyordu. Doğrusunu isterseniz yürümüyor, emekliyordu.»

«Teşekkür ederim,» dedi adam, turnikeye doğru saldırarak.

Yozyürek'in kafasını bir şey kurcaladı. Acaba adamın cebindeki aygıt fotoğraf makinesi sayılır mıydı?

«Bir dakika beyim!»

İki ayak üstündeki TIR kamyonu döndü. «Ne var?»

«O cebinizde taşıdığınız şeyle fotoğraf çekilirmi acaba?»

«Çekilir. Neden sordun?»

«Öyleyse onun için bir bilet almanız gerekecek. Kurallar böyle.»

Galata Kulesinin küçük kardeşi, «Bilet almak yerine senin resmini çekip versem olmaz mı?» diye sordu, elini cebine atarak. «Önden mi olsun, yandan mı?»

«Benim resimlerim iyi çıkmaz,» dedi Yozyürek, utangaç utangaç gülümseyip kuralları falan unutarak. «Boşverin. Geçebilirsiniz.» Töreni tamamlamak için adamın arkasından seslendi. «İyi eğlenceler!»

Bir dakika sonra polisler doluştu müzeye. Güvenlik görevlilerinden bilet soracak denli kafasız değildi Yozyürek. Polislerin ardından, kalabalık bir küme geldi koşarak. En önlerindeki acar görünüşlü delikanlı, heyecanla konuştu:

«İçeri mi girdiler?»

«Kimi soruyorsun?»

«Namlı kabadayı İrfan'la son kurbanını.»

«Ben geçenlerin adlarını sormam,» dedi Yozyürek. «Sırf biletlerini yırtarım. Sizinkiler nerede?»

«Biz gazeteciyiz,» dedi delikanlı. «Olayı izlemeye geldik.»

«İyi olur,» dedi Yozyürek. «İzleyin. Ama önce gidip bilet alın. Birer tane kendiniz için, birer tane de fotoğraf makineleriniz için.»

«Söyledik ya, biz gazeteciyiz.»

«Bu numarayı çok duydum,» dedi Yozyürek. Oysa bunu da ilk kez duyuyordu.

«Eğer bizi burada oyalarsan, en canlı resimleri kaçıracağız.»

«Çarpışmayı izleyemeyeceğiz.»

«Cesetler soğuyacak be adam! Söz dinlesene.»

«Eğer bizi içeri bırakırsan senin resmini de koyarız gazeteye. Ün kazanırsın. Anneler çocuklarına gösterirler seni. İşte, derler, kahraman müze görevlisi geçiyor.»

«Ben anlamam. Kurallar...»

Katlanımları tükenen gazeteciler, Yozyürek'i yana itip geçtiler. O sırada patlayan tabancaların, kırılan camların sesleri gelmeye başladı heykel bölümünden.

«Her tür insan gelmeye başladı,» diye düşündü Yozyürek. «Bilet alsalar canım yanmazdı.»

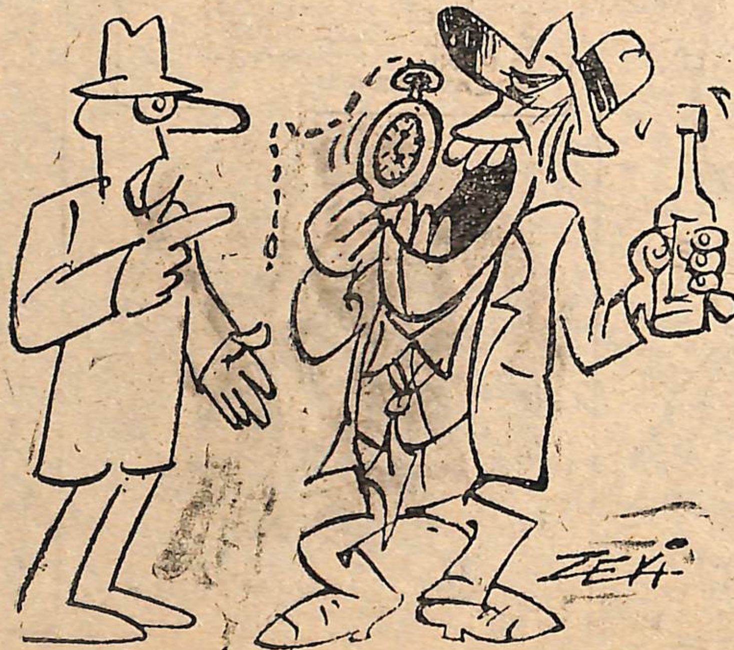
Bilet yarılarını koyduğu tahta kutuy bir tekmede turnikenin öte yanıan savurdu. «Ben işime son veriyorum,» dedi gişedeki yaşlı adama. «Burada çalışılmaz.»

«Nedenmiş?»

«Doyumsuz bir görev. Üstelik ortalıkta kurşunlar vızıldıyor. Bilet keseyim derken benim hesabımı kesecekler.»

«Ne yapacaksın peki?» diye sordu biletçi.

«Bir şeyler becereceğim,» dedi Yozyürek. «Son zamanlarda yeterince beceriIdim.»

— (Mezelik) denedim. (Müzelik) dedim. Yâni antika saat bu!...

Haftaya: Parmak ısırtan beceriler. Yozyürek'in uyuşukluktan sıyrılıp gerçek kişiliğine yeniden kavuşması. Şeytanı şaşırtacak ayak oyunları. Bekleyiniz.

Sulhi DÖLEK

KIRAAT KİTABINA GÖRE CEDDİMİZ KIRAT

MASÖR ve Kondöktor Abdürrezak Tellekoğlu uzun yıllar çalıştıktan sonra hazırladığı kitabı bitirmiştir. Kendisile konuşan muhabirimize eseri konusunda ayrıntılı bilgiler veren Bay Abdürrezak:

— Bu kitabın bakanlıkça bastırılarak, okullarda ders kitabı olarak okutulması için Millî Eğitim Bakanlığına başvurdum. Olumlu sonuç alacağımı umuyorum, demiş ve sözlerine devam etmiştir:

— İnsanlar bugünedek ileri sürüldüğü gibi ne maymunlardan, ne de boz renkli kurtlardan türemiştir. Uzun araştırmalar yaptım. Bazı geceler istiareye yattım. Param yetmeyince dede yadigârı eşyaları sattım. Eserim bitinceye kadar ortalığı birbirine kattım.

Öfkeden saçımı, sakalımı yoldum. En sonunda aradığımı buldum: Eski nazariyeler köhnedir, bayattır. İnsanların ilk ceddi Kırattır. Bundan ötürü beygirlere benzer huyumuz. Onlardan gelmiştir soyumuz. Gerçeği eserimden öğrenmeli okuyarak kamuoyumuz..

Kâfir olursunuz bana inanmazsanız eğer. At arpa da, oy da yer. Atalarımız At sırtında Tunaya vardılar. Dünyanın dört yanını kuşattılar, sardılar.

Mustafa Kemalden geldi en büyük yanıt. At'lı soyadını, Atatürk'ü alarak iddiama verdi kanıt.

Kon. Dr. Abdürrezak bir ara burnunun ucunda duran gözlüğünü yitirdi. İncilerini şöyle bitirdi:

— Kitabımı bakanlık bastırsın. Kıratçılar yazdıklarımı dürüp büksün muska gibi boyunlara astırsın. Ve de yüklüce telif hakkını sağ avucuma kıstırsın.

Tüm eğitimcilere eyliyorum hitap. Kıraat gibi öğrencilere ezberletilmelidir bu kitap..

İnsan Yaratılmasalardı

SES SANATÇILARI — Ya bülbül olurlardı, ya da uzun kulaklı düldül!.

POLİTİKACILAR — Seçmenler kargadır, onlar daima tilki. Siyasettir bu, La Fontenin masalı değil ki...

KİRACILAR — Sümüklüböcek olurlardı, evlerini sırtlarında taşıdıklarından kiradan kurtulurlardı.

FUTBOLCULAR — Kırkayak'lığı seçerlerdi. Otuz dokuz ayakla topa vurur, kalecinin dumanını savururlardı.

EMEKLİLER — En uzun ömürlü hayvanı seçerler, kaplumbağaların sınıfına geçerlerdi. Böylece intibaklarının sonuca erdiğini görürler, haklarını alabildikten sonra ölürlerdi.

SAĞCI LİDERLER — Leyleklikten geçmezlerdi vaz. Kılmaktan kurtulurlardı abdestsiz namaz. Aradıkları oyları tez bulurlardı. Hacca gitmeden, hacıbaba olurlardı.

AŞIRI SOLCULAR — Fok balığı yaratılırlardı. Hapisane yerine Kutup Denizlerine atılırlardı.

ORTA YOLCULAR — Bukalemun olurlar, hergün yeni bir maske takmaktan kurtulurlardı.

MİNİK HİKAYE

Şeref dâvâsı

Yargıç gelip yerine oturduktan sonra:

— Sanık, ayağa kalk! dedi.

Sanık sandalyasından doğruldu.

— Adın?

— Memet.

— Soyadın?

— Memmet.

— Babanın adı?

— Mehmet.

— Doğum yerin?

— Mehmetçik köyü.

— Doğum tarihin?

— Milattan sonra 1926

— Sabıkan var mı?

— Vardı, boşandım.

— Doğru konuş. Burası mahkeme. Köy kahvesi değil...

— Vallaha boşandık. İnanmazsan nüfustan sor hakim bey yemeklere sık sık tuz katmasını unutuyordu. Sabıka'nın tezkeresini verdik. Hadıka ile evlendik. O da tuzlu çıktı. Basıyor yemeklere tuzu. Bi türlü yola sokamadım domuzu...

— Davacıyı tanıyor musun?

— Tanımam...

— Nasıl olur? Senden şikâyetçi.

— Adı Ahmet, soyadı Tanımam'dır. Tanımam derken soyadını söylüyordum.

— Ne soruyorsam ona cevap ver. Dinle okuyorum. Dava dilekçesinde:

«Bana alenen sinkef etti. Şerefimle oynadı. Cezalandırılmasını istiyorum?» diyor. Nedersin? Doğru mu iddiasız.

— Yalandır efendim. Benim ağzımdan sinkef sözü çıkmadı. Sadece ufak yollu bir küfür salladım.

— Hakaretin suç olduğunu bilmiyormusun?

— Kitabı okumadan önce ben de öyle sanıyordum.

— Ne kitabı?

— Okullardaki ahlâk kitabı...

— O kitabın, bu dava ile ne ilgisi var:

— Geçen gün bizim oğlanın lisede okuduğu Ahlâk kitabı elime geçti. Şeytan dürttü. Açtım, bir sayfasına göz attım: «Bir doktorla, lalettayin birinin şerefi ayni oranda değildir» diyordu.

— Sonra?

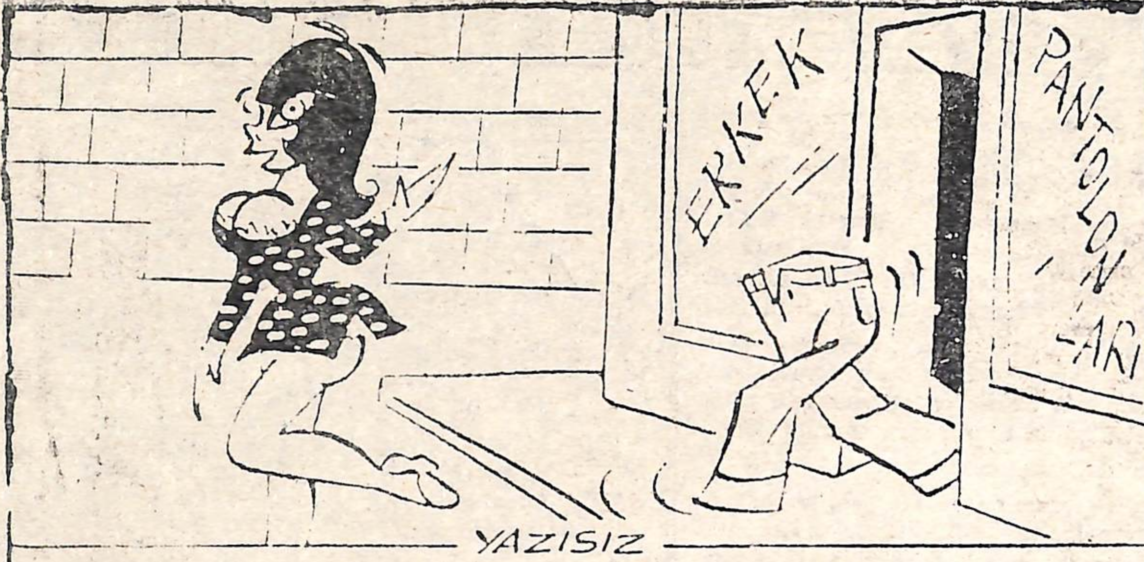
— Denemek istedim. Piyango Ahmet Tanımama çarptı. Böyle çıkardım olayı. Bastım kalayı...

— Okuldaki kitap, şimdi gelip kurtaramaz adalet ten. Cezayı yersin alenen hakaretten. Kanunlar bütün vatandaşlara eşit uygulanır. Bunu iyi bilki...

— Ama hâkim bey, davacı mahalle bakkalıdır. Doktor değilki...

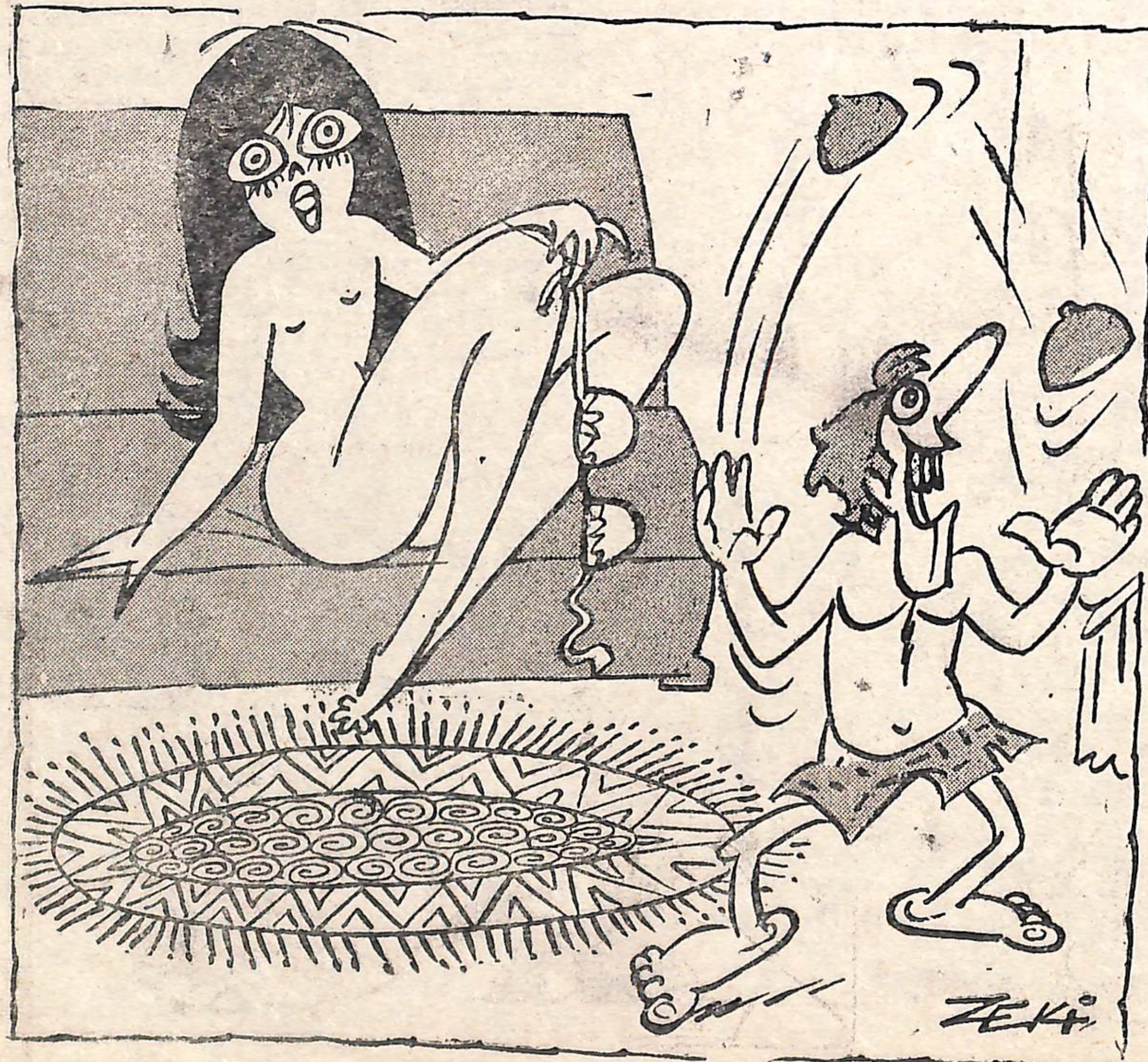
Burhan ESEN

— Eee.. bunlarla da ancak böyle oynanır!...

— Aysun değil

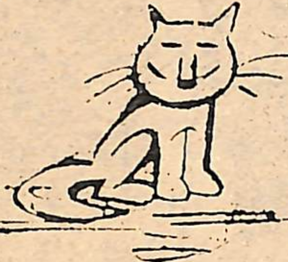
ARKADAŞ!

-SÜPÜRGEYİ ELİME VERDİKLERİNE GÖRE BUNLARIN SÜPÜRGE İLE İŞLERİ YOK!

-ARALARINA BEYAZ KEDİ GİRMİŞ!

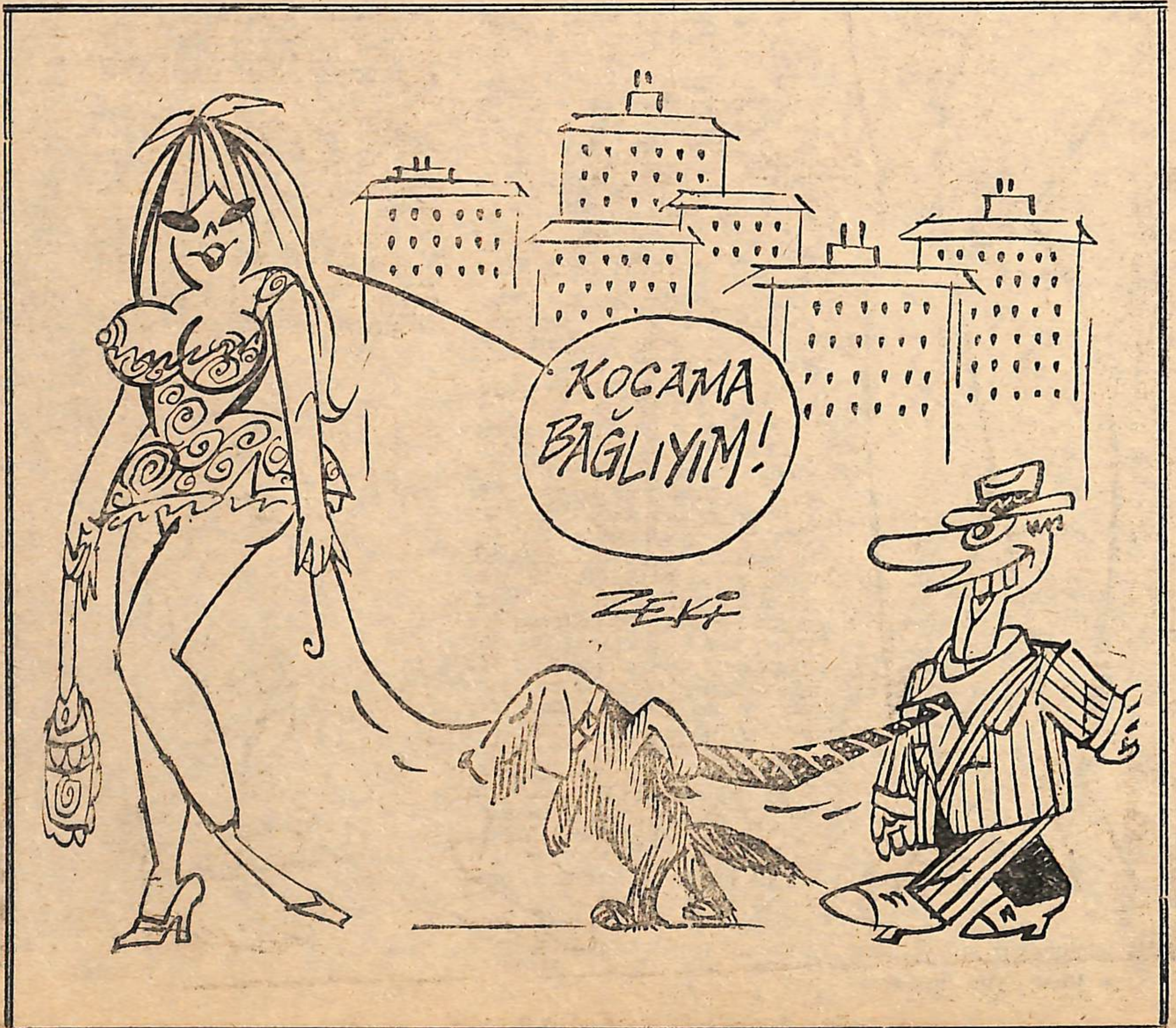

ZEKİ

! Aynur...

Hâlâ tanımadınız mı? Manavın kızı Rukiye'yim ben!...

İmzasız mektup

Dan ABERLİN'den Çeviren: Süheylâ AYKUT

POTEL ailesi artık öyle az mektup alıyorduki... Uzak memleketlerde yaşıyan çocukları sened bir kere, oda bayramlarda, renkli kartlarla hatırlarını sormaktan ileri gitmez olmuşlardı. Ara sırada bazı faturalar, kitap reklâm broşürleri gelmese, postayla hiç bir ilgileri kalmıyacaktı.

İşte bu yüzden, bir kış akşamı işinden evine dönerken Mösyö Potel, sokak kapısının yanındaki posta kutusunu her zamanki âdeti gibi açıpta içinde pembe bir zarf bulunca hayretler içinde kaldı.

Elli yaşlarına merdiven dayamış olan Potel çiftinin son derece sakin bir yaşamları vardı. Ufak bir emekli aylığı olan M. Potel öğleden sonraları çalışabileceği mütevazi bir işte bulabilmişti Paris'te.

Madam Potel'e gelince, o, bir Paris banliyösü olan Argenteuil'deki ufak evlerinde temizlik yapmak ve yün örmekle geçirirdi vaktini. *Mutluydular. Ufak evlerini fazlasile seviyorlardı.*

M. Potel pembe zarfa merakla *baktı,* adresi dikkatle okudu. *Hayreti gittikçe* artıyordu. Becerikli bir elle yazılmış olduğu belli olan mektup (Madam Potel) e gönderilmişti.

Saniyenin bindebiri kadar kısa denecek bir süre, kalbi korkunç bir kıskançlıkla dolan Potel karıma aşk mektuplarımı geliyor diye düşündü. Sonra mantığı üstün geldi bu düşünceye: hiç bir aşık erkek pembe zarf kullanmaz, mavi yada beyazı tercih ederdi. Pembeyi *daha ziyade kadınlar yollarlardı sevdikleri erkeklere.*

Mektup kutusunu kilitledikten sonra, evinin kapısını anahtarile açarak içeri girdi. Paltosuyla şem siyesini portmantoya bıraktı, terliklerini giydi. Elini yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi. Temizlik işini bıtrdkten sonra, salona girerek yün örmekte olan karısını yanağından öperek karşısındaki koltuğa oturdu.

— Bak, sana bir mektup gelmiş Mathilde, diyerek pembe zarfı ona uzattı.

Bir an, Madam Potel'in hayreti kocasınınkindende fazla oldu. Pembe zarfı alarak evirdi, çevirdi, sonra şişlerinden birini zarfın ucuna sokarak onu dikkatle açtı. Zarfın içinden çıkan ipek pembe kâğıtta şu satırlar vardı:

«Yakında bir sürprizle karşılaşacaksınız. Kim tarafından, bilin bakalım?»

Bütün gece, yemekte bile, Poteller bu mektubun kimin tarafından yazılmış olabileceğini boşuna düşündüler durdular.

Çocuklarından birimiydi? Hayır. Bir dostmuydu? Yoksa...

Ertesi günde aynı şeyi düşünerek konuştular, sonra unuttular.

İkinci mektup onbeş gün sonra geldi. Mektubu yine akşam üstü Paristeki işinden evine dönen M. Potel mektup kutusunda bulmuştu. Ama bu seferki zarf maviydi. Tatlı, bir pastel mavi. Ve bu kez zarfın üzeri (Mösyö Potel)e yazılmıştı. Bir saniyelik düşünmeden sonra, onu karısının yanında açmağa karar vererek evine girdi. Elini yüzünü yıkadı ve salona karısının yanına yöneldi. Ondan hiç bir şey saklamamıştı şimdiye kadar.

Mektuptan, Olympia'da gelecek hafta verilecek olan bir konser için iki bilet çıktı. Ve ipek, mavi mektup kâğıdınada şu satırlar yazılmıştı:

«İşte size bir sürpriz. Kim tarafından olduğunu bilin bakalım.»

Potel'ler yeniden boş yere kafalarını yorup durdular. Bu imzasız mektupları ve konser biletlerini kim göndermişti?

— Bak, dedi M. Potel, bunu *boşuna düşünüp durmıyalım, konsere, Olympia'ya gidince nasıl olsa* anlarız. Belkide, yanımızdaki koltukta yıllardan beri görmemiş olduğumuz bir akrabamızı görürüz. Yahutta eski bir dostumuzu... Ama, belkide senin eski nişanlında olabilir. Neden olmasın Mathilde? İlk mektubun sana gönderilmiş olduğunu hatırla...

Madam Potel alayla:

— Belki de, senin eski flörtlerinden biri olabilir, neden olmasın? dedi. İkinci mektubunda sana gönderildiğini neden hatırlamıyorsun...

Gaston Potel cevap vermedi. Yaşlandıkça her gün biraz daha kuşkulu olmağa başlıyan karısını her şeye rağmen çok seviyordu. Sonra iyimser bir sesle:

— Çekişmeyi bırakalım, dedi. Nasıl olsa konsere gidince her şeyi anlıyacağız.

Nihayet beklenen gün geldi.

Soğuk bir cumartesi günü akşamıydı ama ne kar vardı, ne de *yağmur.*

*Madam Potel bütün gün evi dik*katle temizlemiş, tozlarını almıştı. Bir misafire hazırlanır gibiydi. Belkide, konser sonrası, onlara biletleri göndermiş olanıda beraberlerine alarak eve dönebilirlerdi. Sevr vazolarını, Çin biblolarını gliserinli pamuklarla sildi, Madrit tülbentlerile kuruladı... oh, her şey pırıl pırıldı. İçinde bir sevinç vardı aynı zamanda. Sürpriz ne de olsa hoş bir şeydi. Sakin yaşamlarına bir canlılık gelmişti. Gençleşmiş gibiydiler. Acaba akşam konserde kiminle karşılaşacaklardı? Amerikada yaşıyan zengin amcaları olduğunu işitmişti. Onları görmemişti ama bu milyonerlerden biride olabilirdi!...

Potel'e gelince, onun muhayyilesi daha alçaklarda geziyordu. Eski askerlik arkadaşlarının, okul ve iş

Yazılı

arkadaşlarının adlarını hatırlamağa çalışıyor, garip bir endişe yüreğini kaplıyordu.

— Umarım Charles değildir bu sürprizi hazırlıyan, diyordu kendi kendine. Soğuk adamın biridir... Eski patronum Layet'de değildir... O çapkın içki tulumunun çoktan ölmüş olması gerekir... çok içki insanı yaşatırmıki... Yoksa, kızıl saçlı Marina'mı...

Örnek bir koca olan Gaston Potel'in tek macerasıydı Marina. Bir kaç hafta birlikte yaşamışalrdı onunla sonra da ayrılmışlar ve birbirlerini hiç görmemişlerdi. Şimdi ne olduğunu, ne yaptığını bilmiyordu ama eğer konser biletlerini o göndermiş idiyse, nasıl hareket edecekti?...

Mathild Potel, evinden az çıkan kadınlardandı. Hele Argenteuil'den dahada seyrek ayrılan ev kadınlarından. En son, onbeş sene evvel iki kez, o da doktora muayene olmak üzre Parise gitmişti, hepsi o kadar.

O gün saatlerce aynanın karşısında oyalanarak yüzünü dikkatle boyadı. Eh, büyük bir gündü, akşama Parise, Olympia'ya konsere gideceklerdi. Gaston karısına hayranlıkla bakıyordu. Oda gardrobundan koyu gri kostümünü çıkarıp giydi. Bu elbiseyi pek seyrek, sadece önemli törenlerde, evlenme, yada cenazelerde, kullanırdı. Neyseki ne darlaşmış, nede bollaşmıştı. Vücut formu yerindeydi demek.

***

Olympia kapılarından içeri girerlerken ikiside çok heyecanlıydılar. Nihayet «O» nun kim olduğunu öğreneceklerdi.

Son derece seksi giysiler içinde bir kız önlerine düşerek en pahalı koltukların bulunduğu sıraya götürdü onları.

Potel'ler, önlerine, arkalarına, sağlarına, sollarına dikkatle baktılar. Ama tanıdık bir tek yüze rastlamadılar. Bununla beraber, Gaston'un yanında iki koltuk boştu. Konser başladı. Salon bir hayli kalabalıktı. Nefis nağmeler ortalığı sardı. Antraktta, boş koltuklara hala kimse oturmamıştı ve ufuktada tanıdık bir yüz görünmemekteydi.

— Belki de geç kalmışlardır, dedi Gaston.

Gürültülü insanların ve kadınların şıklığı ile etkilenmiş olan Mathilde, sıkılgan bir sesle cevap verdi:

— Kuşkusuz!

İkinci seansta sona erip artistler sahneyi terkedince, Potel'ler kendilerini hem mutlu, hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyorlardı. Mutluydular, çünkü çoktan beri böyle renkli ve değişik bir gece geçirmeişlerdi.

Hayal kırıklığına uğramışlardı, çünkü kendilerine böyle bir gece yaşatan kimseyi görememişlerdi.

Paristen banliyödeki evlerin gelinceye kadar içinde bulundukları takside pek konuşmadılar.

Sürpriz, onları evlerinde, bekliyordu.

Yokluklarında, hırsızlar gelmişler ve kıymetli bütün eşyalarını çalmışlardı. Salonda, masa üzerinde pembe zir zarf duruyordu.

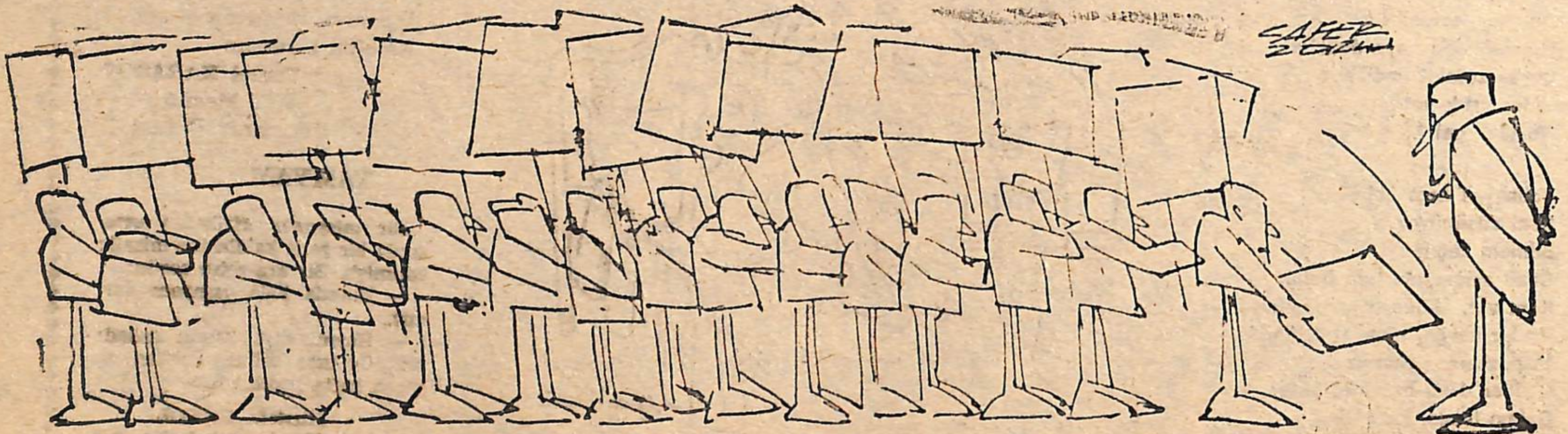
Zarfı aceleyle kaptı ve açtı Gaston. Zarf, ikisine yazılmıştı.

«Mösyö ve madam Potel'e.»

İçinden çıkan mavi ipek kâğıtta şunlar yazılıydı:

«Sürprizin kimin tarafından yapıldığını anladınız artık!»

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Avrupa'ya olan borçlarımız dövizle ödenecek —

AKLIMIZ MI ERMİYOR?

Gençleri zehirleyip alet ettik bu işe
Yokmudur? Dur diyecek, böyle kötü gidişe.
Sanki kampa ayrılmış, biri sağ, biri sola
Ne zaman gireceğiz? Bilmemki doğru yola.

Biri ak diyor ise, diğeri kara diyor,
Doğrusu hangisidir, acaba kim biliyor?
Vatandaş şüphe ile, düşüncelere daldı
Ne dışarda bir dost var, ne içte huzur kaldı.

Formlar düzenleniyor, tabanca zoru ile
Böylece yaşlar bile, yanıyor kuru ile.

Çıkamadım içinden, ermiyormu aklımız?
Açık konuşalımda, olmasın hiç saklımız.

Yaşamak için ümit, ve de güven kalmadı
Sağa, sola çekince, elde dümen kalmadı.
Çalkalanıp duruyor, koca gemi deryada
Geç kalırız batınca, başlar isek feryada.

Çevremize baktıda, kendimizden utandık
Sen, ben davasından da, vallahi biz usandık.
Zannederim çoğumuzca da bu bir kanıdır
Şapkamızı koyupta, düşünmek zamanıdır.

Ayhan BAŞER

BİR GÜN

Bir gün işyerinde çakıya parmağımı kestirmiştim. Akşam eve döndüğümde parmağımı sarılı olarak gören oğlum Özer hayretle sordu.
— Babacığım parmağınıza ne oldu?
— Çakıya kestirdim.
— Pekalâ neden ağlamıyorsunuz?.

Ali Rıza Bayındır
A.Ü. Tıp Fakültesi Hijyen ve Koruyucu Hekimlik Kürsüsü Sekreteri Sıhhiye — ANKARA

ELMAS

Genç ve yakışıklı bir adam, zengin ve görgüsüz bir kadınla evlenmişti. Evliliklerinin ilk yıldönümü bir parti ile kutlanıyordu. Kızın babası damadına:
— Nasıl damat dedi. Ben sana kızım nadide bir elmastır demiştim, haklıymışım değil mi?
— Evet efendim çok haklıymışsınız 365 gündür yontuyorum halâ bir biçim veremedim.

Baki ÇELEBİ
Ordu Bulvarı 4. giriş örnek Apt. Kat, 2 — AFYON

PEDER

Seni düşünüyorum
Hüzünlü, derbeder
Zügürtlükten bir hal oldum
Gelsene be peder

**

Açlıktan nefesim kokuyor
Gömleğimde hava delikleri
Buysa sefalet dedikleri
Yeter artık yeter
Ne olur gel be peder

**

Yalınayak başı kabak
Seni düşünüyorum
Bilmem kaçıncı
Cami avlusunda İstanbulun
Kent var, Malboro var sesleri
Ve bir kavğa, cinayet ardından
Mapushane yolumuz
Dediler daha beter ol beter
Gelme lüzum kalmadı
Be peder.

Ali ANLI / İSTANBUL

Cemalettin GÜZELOĞLU

BİTTECRÜBE SÂBİT

Osmanlı devri Efendisi. Bir kitap okuyormuş. Şöyle bir parağraf ilişmiş gözüne:
Bir tutamdan uzun sakal, ahmaklığa delâlet eder.
Adam sakallı imiş, el atmış; sakal bir tutamdan artık. Ahmaklıktan kurtulmayı kararlamış ve avucuyla sakalını tutamlayarak fazlasını yanında yanan mumla yakmak istemiş vede muma uzanmış!
Sakal tutuşmuş, bu arada eli yanınca çekivermiş ve surat cascavlak kalıvermiş.
Yanığın ilk tedavisinden sonra, adam kalemi eline almış ve kitabın o fıkrasının kenarına çıkıntı yapmış:
— Elhak doğrudur, Bittecrübe sâbittir.

Nuryüz KUTLU
2. Okul Caddesi No: 5/19 — BANDIRMA

Haşmet CİHAN

DALKAVUK

Hocanın bir gün yürürken yolda kavuğu düşer, arkasına bile bakmadan yürür gider. Lâkin biri koşarak:
«Hocam diye seslenir. Kavuğunuz düştü kaybolacak!»
Hoca gene aldırmadan yoluna devam eder ve söyle der:
«Kavuğum kaybolsa da ne çıkar, Dalkavuğum halâ yanıbaşımda ya!...»

B. IŞIK
Yeşilyurt — İSTANBUL

SEBEP

İki deli konuşuyorlardı:
— Hani sen kendini Denize atacaktın?
— Sorma yolda yağmura tutuldum ve geri dönmek zorunda kaldım.
— Bu da bir mazaret mi? Şuna korktum desene.
— Vallahi değil, şemsiyemi almak için döndüm.

Hatice GENÇ
Sağlık Mahallesi Sokak No. 277 Ev No. 49 MERSİN

NEREDEN BİLMİŞ

Küçük Gülten koşa koşa eve dönmüştü:
— Anneciğim bizim kasap, karısının bir kız çocuğu doğurmasından hiç memnun değil, diye haber verdi.
— Sen nereden bildin bunu?
— Dükkânının camekanına şöyle bir ilân koymuş da. Küçük bir erkek çocuk aranıyor.

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı Sokak No. 61 — MUĞLA

ANNA MARYA

Anna Marya Anna Marya
Sözlerini anlamorya
Sesine bayılorum
Şarhoşsam ayılorum

Anna Marya Anna Marya
Zillerin şıngındorya
Mangırları toplorsun
Sahneyi topuklorsun

Anna Marya Anna Marya
İşvelerin varya
Kalbime dolorsun
Bir gece gel nolursun

Anna Marya Anna Marya
Burası Türkiye
İspaniya, deyip durorsun
Kalbimi kırorsun

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

YAMYAM

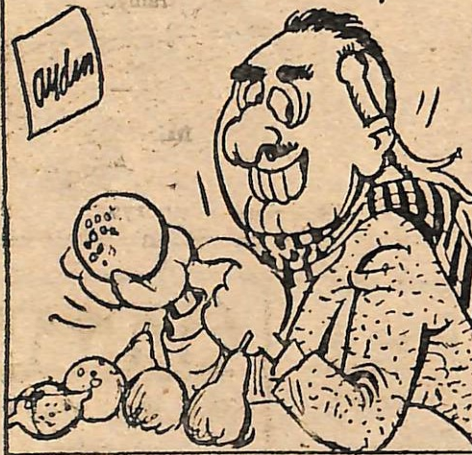
Bir misyoner Afrikanın ortasında bir yerli kabilesine misafir edilmişti. Bir ara reise sordu:
— Burada hâlâ yamyam var-mı?..
— Hayır.. diye başını salladı reis. Üç tane kalmıştı onları da geçen hafta yedik.

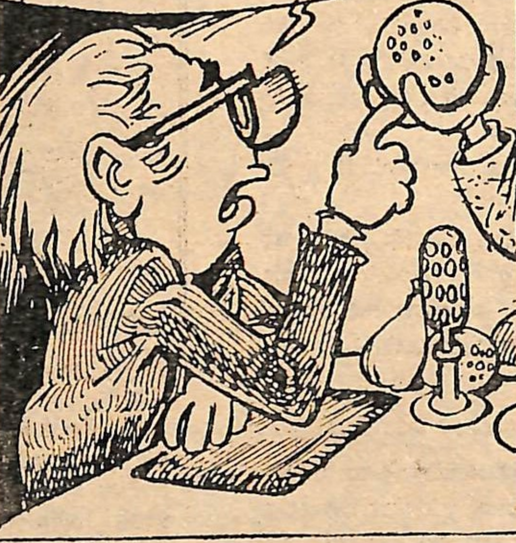
Mustafa ERKOL
Uzun döşeme Sokak No. 9/2 BALIKESİR

BİR KONUK BİR HÖDÜK

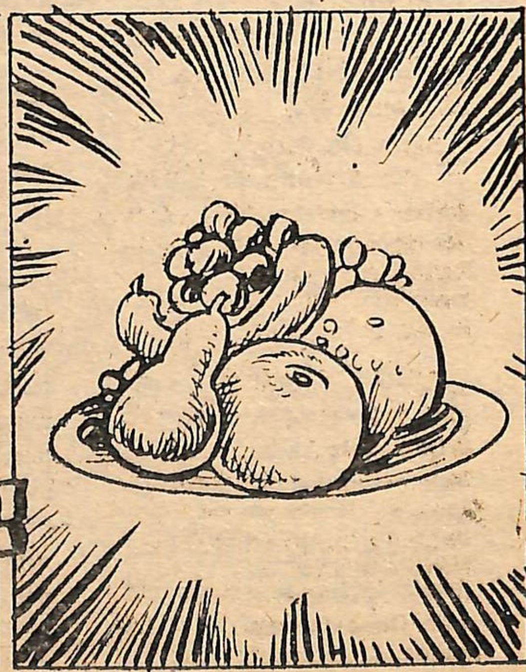

BAYATLAMAYAN EKMEK

— Bütün sınıf zil çaldı diye teneffüse çıktıysa suç benim mi?. Ben çalmadım ki.. Karnıma söyleyin Başöğretmenim!

BAYATLAMAYAN ekmek yapılacakmış.. Yapılsın bakalım. Bir kez, atmağa alışmışız biz. Gene atarız!. Belki çöpe değilde, bir kenara atarız. Günün birinde, bir de bakarız ki.. Bir fırın ekmek birikmiş!..

Adam olmaları için, bir fırın ekmek yedirmeğe kalktıklarımıza bu ekmekleri yedirir, hiç değilse onların adam olmalarını sağlarız.

***

Aslında, bayatlamayan ekmek yapmağa pek gerek yok. Yiyeceğimiz kadar ekmek alsak sorun kendiliğinden çözülecek.

Ne var ki, geri kalmış toplumlarda her şey sorun oluyor. Ormanlarımızı lâfla koruyor. Trafiği lâfla yönetiyoruz. Daha da beteri, ülkeyi lâfla düzlüğe çıkarmak istiyoruz. Hele bir kar yağsın. Başlar festival kuyrukları. Gaz bulamazsın, taşıt bulamazsın, ekmek bulamazsın. Sadece bunların kuyrukları vardır ve uzar gider...

Ekmek kuyruğuna girersiniz.. Saatlerce kar, soğuk altında bekler, tam fırının kapısına gelirsiniz.. Ekmek biter. Nasıl bitmesin?. Bir alan beş, beş alan on ekmek alır.

Beş ekmek alana, alamayan yalvarır:

«Ne olur?.. Birini bana verin!»

Birini değil, adam size beşini de vermeğe hazırdır!. Oysa sizin, bir ekmeğe ihtiyacınız vardır!.

Ne yazık ki, adam vicdan sahibidir!.. Sürümden kazanmak ister.. Onun içindir ki, bir ekmek istersiniz.. O, beşini de verir size. Anlasanıza işte..

Aşırı kazanç peşinde değildir.

Alın beş ekmeği gidin evinize.. Sonra yiyecek misiniz, çöpe mi atacaksınız? Ne yapacaksanız, yapın!

—o—

Hüsnü'nün durumuna ne dersiniz? Bekâr adam, günde dört ekmek aldığını söylerse. Ağzınız açık kalmaz mı?. Şaşılası şey.. Nasıl yer, ne yapar bu ekmekleri? Hüsnü, ağzımın açık kalmasından pek hoşlanmadı galiba ki (çünkü dişlerim biraz bozuktur) açıklamak zorunda kaldı.

İşe giderken bir ekmek alırmış. dairede unuturmuş. Daireden çıkınca, bir ekmek daha alırmış, onu da, ya dolmuş, yahut otobüste unuturmuş. Gelirmiş mahalle bakkalına, iki ekmek alırmış... Ne zaman mahalleye gelse, bu bakkala girse, kendini evli sanırmış. Oysa, çoktan boşanmış. İki çocuğu da karısının yanında imiş. Fakat Hüsnü, bekâr olduğunu unutup bakkaldan iki ekmek alınca, günde dört ekmek almış oluyor!.

Hüsnü'ye sordum:

«Bu hergün mü böyle olur?»

«Laf mı abi? Elbette her gün böyle... Biz niçin çalışıyoruz ekmek parası için değil mi?»

Bir karı - koca vardı... Sevişerek, anlaşarak evlenmişlerdi. Zevkleri, tutkuları ayrı değildi. Örneğin, ikisi de ekmeğin kabuk kısımlarını severlerdi. Kabuk kısımlarını yerler, içiyle ağızlarını silerlerdi!...

Silerlerdi ama, kaldırıp çöpe atmazlardı. Yemeğin içine doğrar fakirin birine verirler, yedirirlerdi.

Böylesine de hayırseverlerdi.

«Ekmekler ziyan olacağına, bir gariban karnını doyursun» derlerdi.

Bütün bu durumlar, bayatlamayan ekmek yapılınca ortadan kalkacak mı dersiniz sevgili okurlar?...

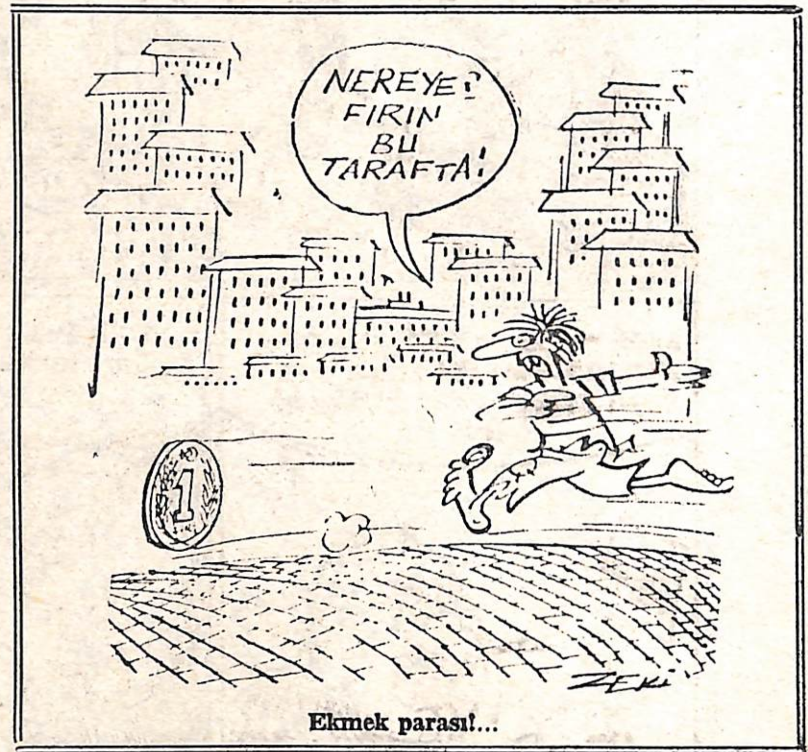
Hasan TATLICAN

Körlere

İş

Verelim

Köroğlu

Ekmek parası!...

DUYURU

Yıllardan beri çekmekte olduğum mide rahatsızlığından beni kurtaracağını söyleyen... Yanlış enjeksiyon yapan hemşirenin elinden dahi beni kurtaramayan ve başımı belâya sokan sayın Dr. OPERATÖR CELİL NEŞTERİKÖR'E burada ne kadar bozulsam azdır.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden .
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

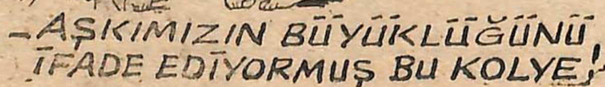
TAŞ devri
Dünya Karikatürleri

BANKA

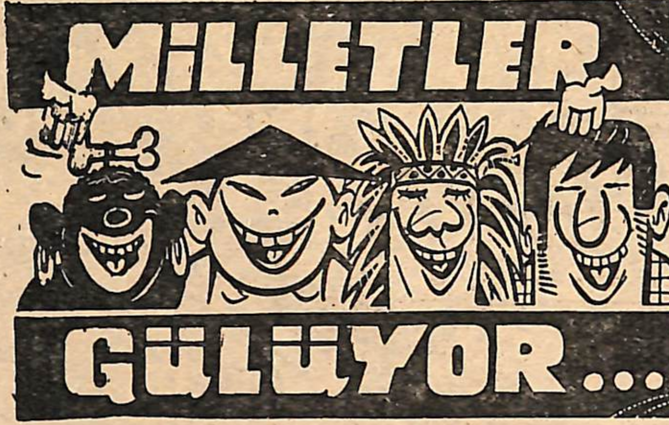
- NE BİÇİM ARAÇ? İKİDE BİR ARIZA YAPIYOR. GEL DE SİNİRLENME!

Yazısız

Yazısız

ESKİ BİR HATIRA

Küçük kız, anneannesine sordu:

— Aşık ne demektir?

Yaşlı kadın:

— Aman yarabbi diye yerinden fırladı. Bu sorun bana yarım asır öncesine ait bir aşk olayını hatırlattı.

Sonra telaşla belinden çıkardığı anahtar tomarından seçtiği paslı bir anahtarla gardrobun kapısını açtı, yirmi yaşlarındayken bir gece dolaba saklamak zorunda kaldığı aşığının iskeleti, çatırdayarak yere düşüp parçalandı.

TEDAVİ

Bir barda, bir müşteri ayağa kalkar ve içkisinin parasını ödemeden kapıya yönelir. Garson koşar arkasından.

— Hey arkadaş, ödemeği unuttunuz...

Müşteri yürümeğe devam eder.

— Biliyorum, unutmak için içiyorum. Tedavi başarı kazanıyor.

KIZ BABASI

Sirkte bir telefon rehberini parçalıyan bir herkülü hayranlıkla seyreden bir seyirci yanındaki arkadaşına dönerek:

— Bu adamın mutlaka 3 tane genç kızı vardır, dedi.

KIRIŞIKLIKLAR

Churchill bir fotografçıya gitmişti. Resmi çekilmeden önce, fotografçıya:

— Ben yüzümdeki kırışıklıkları 80 yılda kazandım. Ama bunları silmeniz için size sadece bir kaç dakika verebilirim.

PİRZOLA

Eve giren erkek eşine sordu:

— Ne güzel kokuyor, ne pişirdin?

— Pirzola.

— Pişti mi, hazır mı?

— Henüz yarım pişti.

— Öyleyse pişen yarısını getir.

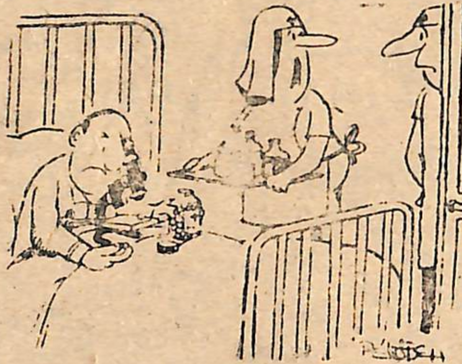
ELEKTRİK VE ŞİMŞEK

Fizik dersinde öğretmen:

— Elektrik ile şimşek arasında ne fark vardır, söyleyin, dedi.

Bir öğrenci ayağa kalkarak:

— Aslında, pek fark yoktur efendim, diye cevap verdi. İkiside ortalığı aydınlatır. Yalnız, şimşek çakınca kimse bir şey istemez. Ama eletrik yakınca, ay başında bir tahsildar gelir ve elektriğin parasını alır.

— İlâç konusunda çok titiz!..

YENİ EVLİYE ÖĞÜT

Yeni evlenen oğluna öğüt veriyordu.

— Verdiğin hediyelere her zaman aynı cevabı almamak şaşırtmasın seni. Kadınlar böyledir. İlk yıllar, «Sen, kocaların en iyisisin» diyecektir. Daha sonraları getirdiğin hediyelere bakıp «Bundan iyi bir şeyde alabilirdin, diye küçümsiyecektir. Biraz yaşlanıncada, «Yine kendini affettirmek için ne suç işledin bakalım, diye söylenecektir.

Yazısız

TREN KAZASI

Bön bir Amerikalı demir yolu işçisi, ben makasçı olmak istiyorum diye tutturmuştu. Amirleri onun bu işi yapacağını sanmıyorlardı ama bir kere denemeğe karar verdiler. İlkin sınav gerekti tabii. ordular:

— Bir yerde makasçısın, karşıdan bir tren geliyor. 120 kilometreyle. Makası değiştireceğin sırada, arkana bakıyorsun, aynı hat üzerinden ve tam karşıdan ikinci bir tren daha geliyor. Onun hızıda 120. Ne yaparsın?.

Sınava giren işçi bir an düşündükten sonra:

— Eve koşarım, karımı, çocuklarımı alır oraya getiririm, dedi.

— İyi ama, karının, çocuklarının orayla ilgileri neki?

— Bir ilgileri yok, ama, böyle bir tren kazasıda görülecek meraklı bir şey olduğundan, onlara da gösteririm elbette.

UZUN GÜNLER

İki memur konuşuyordu. Biri:

— Ayın son günleri böyle uzun geçmeseydi ne olurdu sanki: diye yakındı.

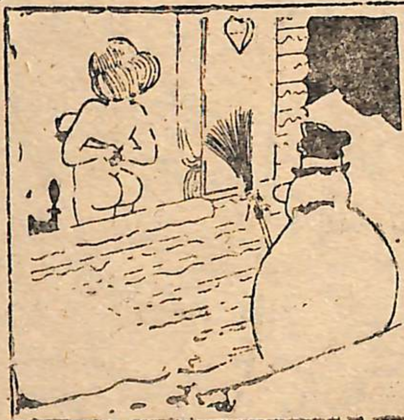
Diğeri tasdik etti:

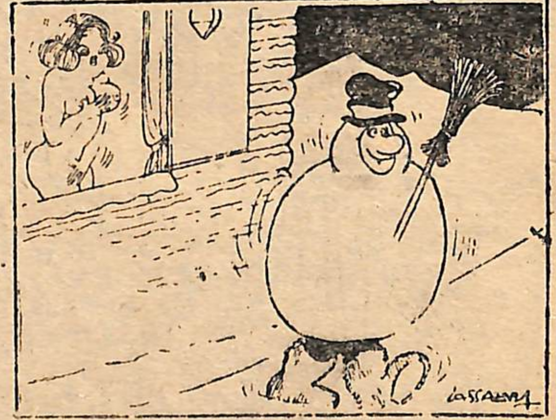
— Evet, bilhassa, son 30 gün...

İTFAİYECİLER

Oğlunu eğitmek için hiç bir fırsatı kaçırmayan anne, onunla birlikte yangın söndüren itfaiyecileri seyrediyordu. Her şey bittikten sonra, itfaiyeciler hortumları toplamaya başladılar. Anne oğluna dönerek:

— Bak gördünmü, dedi, oyunlarını bitirdiler, şimdide oyuncaklarını topluyorlar.

Yazısız

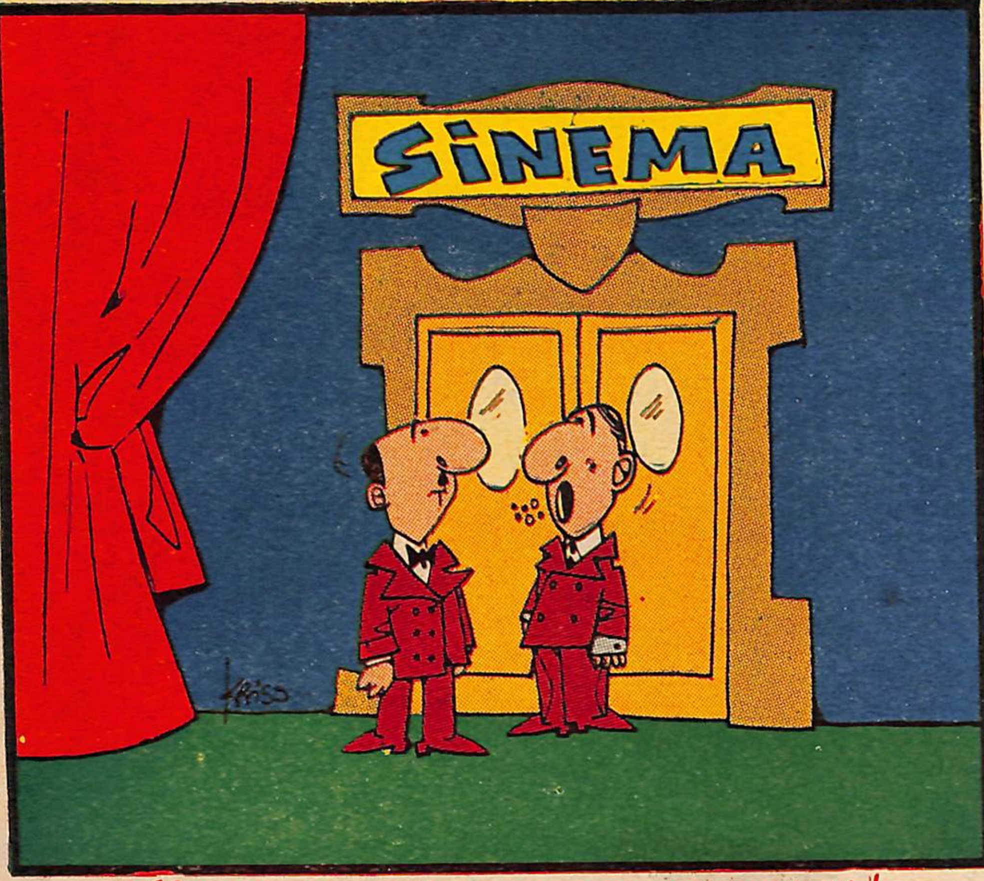
200.000 TL
ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?

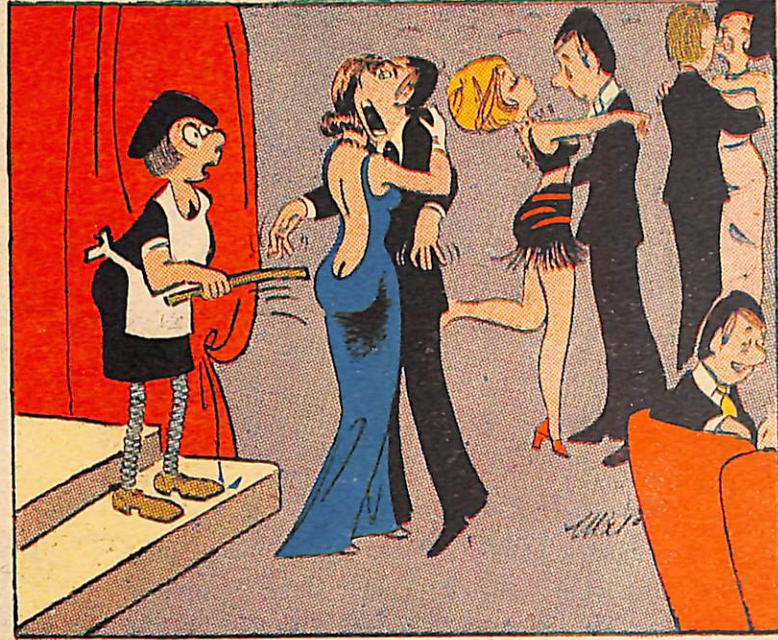
TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

• şubelerimizden broşür isteyiniz

Akbaba

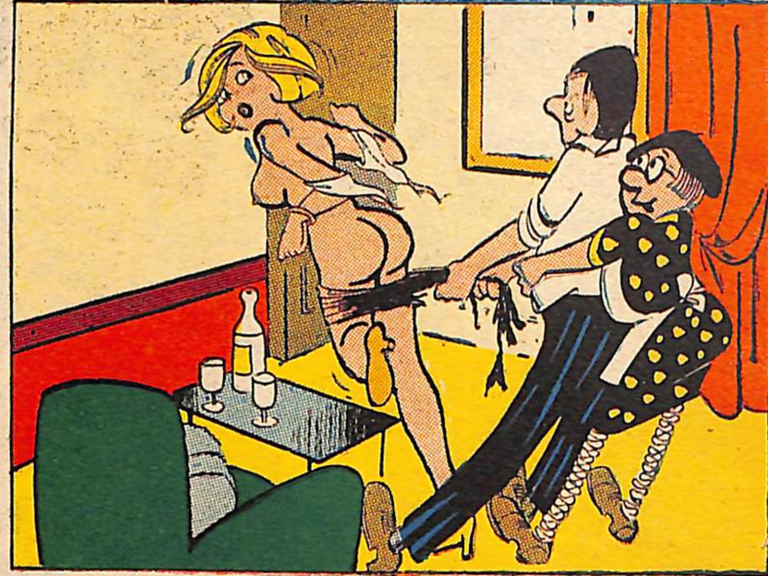
– DÜNYA'DA NE İNSANLAR VAR YAHU!..
ADAMA YER GÖSTERDİK... O'DA BANA
PARA GÖSTERDİ SONRA CEBİNE ATTI!

– ELLERİNİ SIRTINA KOY!..
ORASINA DEĞİL,
KALIN KAFALI.

– HAREM DAİRESİNE ÇIKTIN! ŞANSIN
VARMIŞ... KRALLAR GİBİ BİR HAYAT
YAŞIYACAKSIN!

– BIRAKALIM GİTSİN... BÖYLE
BİR YERE GİDEMEZ!..

